X. évfolyam, 39. szám
1954 szeptember 23.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A Mezőgazdasági Kiállítás sztárja



— Ágyba parancsolja a reggelit?

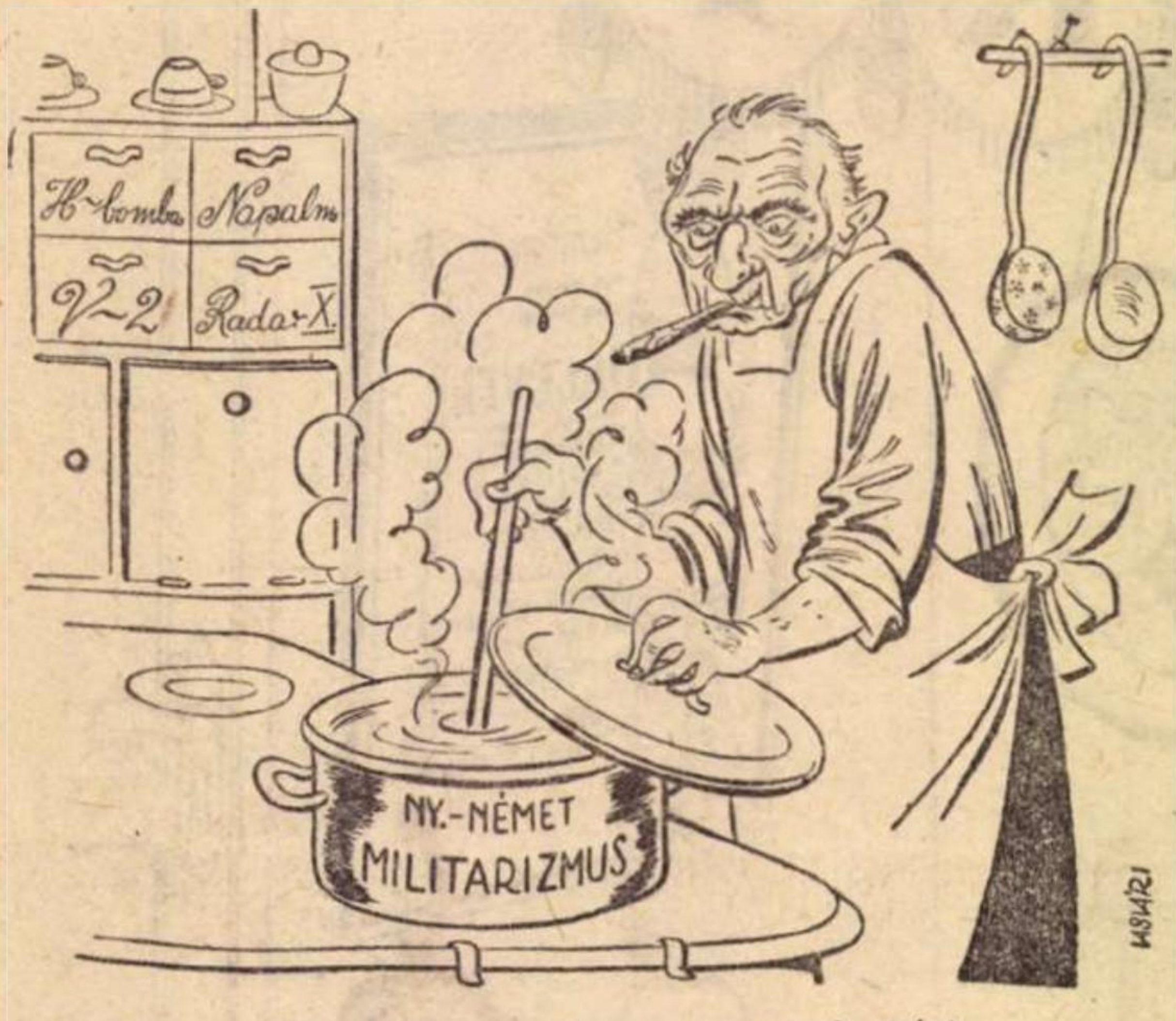
Adenauer okult a John-ügyből

Nyugat-Németországban megfigyelés alatt tartják a magasrangú tisztviselőket, hogy el ne szökjenek.



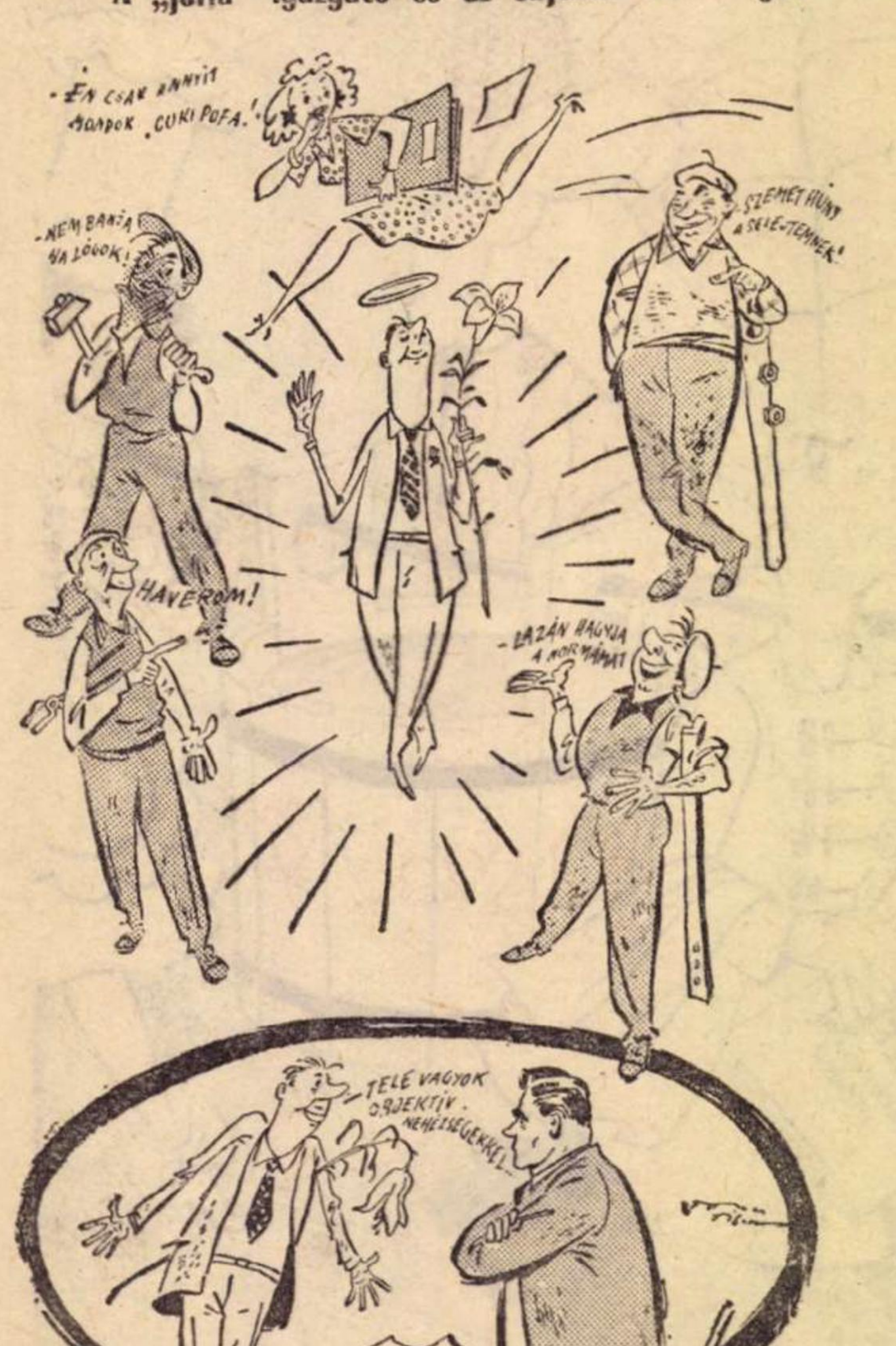
Trafikos néni: Az urak is parancsolnak valamit?
Vevő: Nem, kérem, mi együtt vagyunk!...

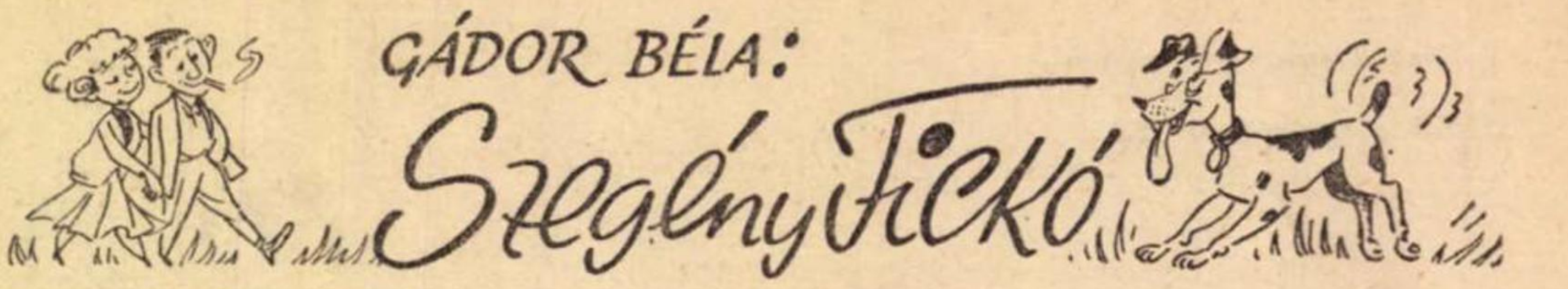
Konok szakács



Adenauer: Eszik, nem eszik, nem kapnak mást...

A „jófiú" igazgató és az objektív nehézségek





GÁDOR BÉLA: Szegény Fickó

A család három tagból állott: férj, feleség és a kutya. Az asszony, akit Jolánnak hívtak, nagyon szerette férjét, akit Gézának hívtak és mindketten imádták a kiskutyát, amely Fickó névre hallgatott. Egyszóval példás családi életet éltek.

Néha például azt mondta az asszony:

— Gyere ide gyöngyvirágom... — erre ketten indultak meg felé: a férj és a kutya. Fickó a farkát csóválva, Géza pedig kitárt karokkal. Ilyenkor a férj mindig megkérdezte:

— Most ki a gyöngyvirág?

Az asszony pedig hol a férjét, hol a kutyát jelölte meg, mint gyöngyvirágot.

Egy nyári vasárnapon kirándult a család valahová Pest környékére. Estefelé a Dunaparton sétáltak békés egyetértésben. A házaspár kézenfogva ballagott. Fickó, elől, hatalmas bakugrások közepette élvezte a szabadságot. Jolán egyszercsak ijedten felkiáltott:

— Nézd azt a hatalmas farkaskutyát! Idejön! Tedd Fickóra a pórázt!

Körülbelül száz méterről egy óriási farkaskutya loholt feléjük. Géza ügyetlenkedett egy darabig a pórázzal, de abbahagyta, mert Fickó megérezve a közeledő veszedelmet, kiugrott gazdája kezei közül és vicsorogva a másik kutya elé szaladt. Az asszony sikoltott és a két kutya dühösen acsarogva kezdte tépni egymást. A farkas sokkal nagyobb volt és szegény Fickó meghemperedett a földön. A másik kitátotta a száját, rémítő fogak voltak benne. Jolán velőtrázó sikolyt hallatott. Géza a küzdők közé ugrott és a kezében lévő szíjjal ütlegelni kezdte a farkast. Ez mit sem változtatott a helyzeten. A hatalmas kutya gazdája közben messziről nézte a fejleményeket. Jolán toporzékolva kiabált felé:

— Jöjjön ide! Parancsoljon a kutyájának! Azonnal jöjjön ide!

E pillanatban a farkasnak sikerült elkapnia Fickó nyakát és leszorította az állatot a földre. Úgy nézett ki, hogy megfojtja. Fickó ijesztően csendes volt, az asszony pedig magánkívül sikoltozott:

— Jöjjön ide, gazember! Csirkefogó! Lelketlen gonosztevő! Gyilkos!

Géza még mindig a szíjjal hadonászott és így gondolkodott: „Ha bármelyiket lefogom, leharapja a kezemet... Ha a farkast orronrúgom, leharapja a lábamat. Mentők, tetanusz, Pasteur... Lehet, hogy a kutya gazdája is megpofoz."

Tovább nem tépelődhetett, mert Jolán egy mindennél nagyobb sikollyal összeesett és elájult.

— Legfeljebb meghalok... — gondolta Géza és óriásit rúgott a farkaskutya oldalába. Az meg se rezzent, mintha csak egy szunyog szállt volna rá. Géza eszeveszett dühvel rugdalta a kutyát, majd elkapta a nyakörvét és felemelte a levegőbe. Ebben a pillanatban ért oda a kutya gazdája, hatalmas, izmos alak, egy szál fürdőnadrágban. Lihegett és sápadt volt a rémülettől. Amíg megkötötte a kutyáját, Géza a feleségéhez rohant, aki két kezét szívére szorítva, hanyatt feküdt a fűben. Nagynehezen feltámogatta s a farkas gazdája segítségével leültette az út szélére. A hatalmas ember egész testében reszketett az izgalomtól. Géza ránézett és csak most vette észre, hogy csupa vér a meztelen combja és a karja.

— Mi történt magával? — kérdezte Géza.

— Semmi. — legyintett a másik. — Vérzik a kutyám füle... Úgy látszik, szétharapta a maguké.

Jolán ebben a pillanatban nyitotta fel a szemét és bágyadtan suttogott:

— Szegény Fickó, nézd meg, él-e még...

Fickó élt. Ötven lépésre tőlük egy csirkét kergetett. Közben a vérbeborult idegen néhány bocsánatkérő szó után távozott tépettfülű kutyájával, s Jolánt is feltámogatta Géza, bár a bokája erősen fájt, úgyhogy bicegett. Az asszony lehajolt Fickóhoz és halkan becézte:

— Mutasd kis kutyám, hol fáj? Szent isten! Ez a kutya véres! Géza, azonnal nézd meg...

A férj megvizsgálta Fickót tetőtől talpig, majd megnyugtatóan szólt:

— A másik kutyától véres, akit összemart...

— Nem, nem lehet... Csak megismerem a saját kutyám vérét... Ezt összeharapták... Hátha a másik veszett volt... Szegény Fickó, nem éri meg a reggelt.

Közben Fickó megúnta az orvosi vizsgálatot, megugrott és egy féltéglát a szájába véve diadalmas farkcsóválással imbolygott az árok szélén. Jolán elhaló hangon panaszkodott:

— Hát ilyen szokott lenni ez a kutya? Nézz oda, alig tántorog...

— Persze, hogy alig tántorog, hiszen egy féltégla van a szájában.

De Jolánt nem lehetett megnyugtatni. Amíg hazaértek, Géza legalább tízszer apróra végigtapogatta a kutyát, s igyekezett aggodalmas arcot vágni, hogy ne sértse felesége érzelmeit. Este sokáig nem aludtak el. Gézának akkorára dagadt a bokája, mint egy cipó. Úgy látszik, a kutya rugdalása közben sérült meg a lába, amelyet most két felpóckolt párnán tartott kinyujtva, s hangosan sziszegett a fájdalomtól. Fickó bejódozva hasalt a vackán, élénken villogó szemekkel. Nyilván a dicső küzdelem emlékein rágódott. Végül az asszony szenvedő hangon megszólalt:

— Nagyon csendes az a kutya... Nézd meg Géza, valami nagy baj lehet azzal a kutyával...

A férj összeszorított fogakkal feltápászkodott, de már csak négykézláb tudott közlekedni. Odamászott a kutyához, aki boldogan végignyalta gazdája képét és rohant a labdájáért, abban a hiszemben, hogy most valami újszerű, pompás játék következik. Géza feltornázta magát az ágyba, bokájában éles nyílalást érzett és dühösen kifakadt:

— Nem értem, mit akarsz! A farkaskutyának szét van tépve a füle, a gazdája idegsokkot kapott, te elájultál, én kirándítottam a lábam, csak egyedül és kizárólag szegény Fickónak nincs kutya baja sem...

— Nem szereted te az állatot — mondta Jolán szemrehányó sóhajjal s megigazítva szívén a priznicet, befordult a fal felé.

*

Ezt a történetet csak azért meséltem el, mert talán a legemberibb kutyatörténet, amelyet eddig hallottam. Az olvasó megnyugtatására közlöm, hogy azóta már mindnyájan jól vannak: férj, feleség és a kutya.

Gyümölcsbélyeg-sorozatot bocsátottak ki



— Na, tessék! A képe ribizli, az ize kajszibarack!

Az MHK-szervező érdeklődik



— Elvtárs, miért hagyta abba a súlyemelést és a hosszútávfutást?

— A fene hagyta abba, két éve anyagbeszerző vagyok!

Hóbortos ötletek

II.



A JOGÁSZ

(Kaján Tibor)

Külpolitikai kisnotesz

Ezek a házasságok is az égben köttettek?



Anglia szuverén állam, sőt világbirodalom; ezt az a tény is mutatja, hogy amerikai megszálló katonaság tartózkodik benne. Ez a tartózkodás azonban korántsem általános jellegű; az Angliában lévő amerikai katonák nem mindentől tartózkodnak. Ennek következtében sok és sokirányú panasz merül fel ellenük. Egyidőben az volt a panasz, hogy az amerikai katonák nem veszik el az elcsábított angol lányokat; ennél már csak az kínosabb, ha elveszik őket. Az angol lányok ugyanis a gyakorlatban rájöttek, hogy egy amerikai részeg aránylag sokkal kevésbbé kellemetlen, mint egy amerikai férj. Maguk az angolok sem titkolják immár, hogy a megszálló amerikai katonák és az angol nők közötti házasságok legnagyobb része botránnyal, válással végződik. Mert a házassághoz megértés is kell; és az angolok és az amerikaiak egyre kevésbbé értik meg egymást. Egy nyelvet beszélnek ugyan, de az angolok most már — mintha kezdenének másképpen beszélni...

Egyre többen vannak Angliában, akik nem szerelmesek Amerikába és szeretnének már elválni ágyútól-asztaltól...

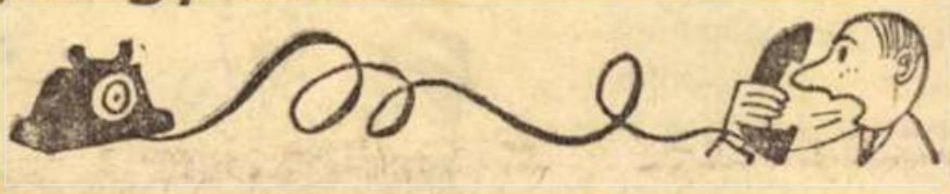
Maurice a Montesi ügyben



A Montesi-ügy — Wilma Montesi fiatal olasz leánynak egy orgián történt meggyilkolása — egyre előkelőbb lesz; ez az ügy a kriminalisztika legrangosabb bűntényévé nemesedik. Kezdetben csak magasállású tisztviselők, és társaságbeli hölgyek voltak belekeverve, majd miniszterek és miniszterfiak; legújabban pedig kiderült, hogy Maurice „királyi herceg“, a volt olasz király unokaöccse is benne van az ügyben főhercegi feje bubjáig. A római hatóságok hosszasan töprengtek, hogy mit csináljanak a gyilkos királyi herceggel. Rengeteg bizonyíték volt amellett, hogy résztvett a gyilkosságban; de amellett is rengeteg bizonyíték volt, hogy királyi herceg. Végül is úgy határoztak, hogy letartóztatás helyett udvariasan elkérik az útlevelét; szerencséjükre a „királyi herceg“ hajlandó volt odaadni az útlevelét.

Erkölcsi tanulság: Királyi herceg ne gyilkoljon, mert elveszik az útlevelét és kénytelen lesz másikat váltani.

„Magyarosan“ — telefonon



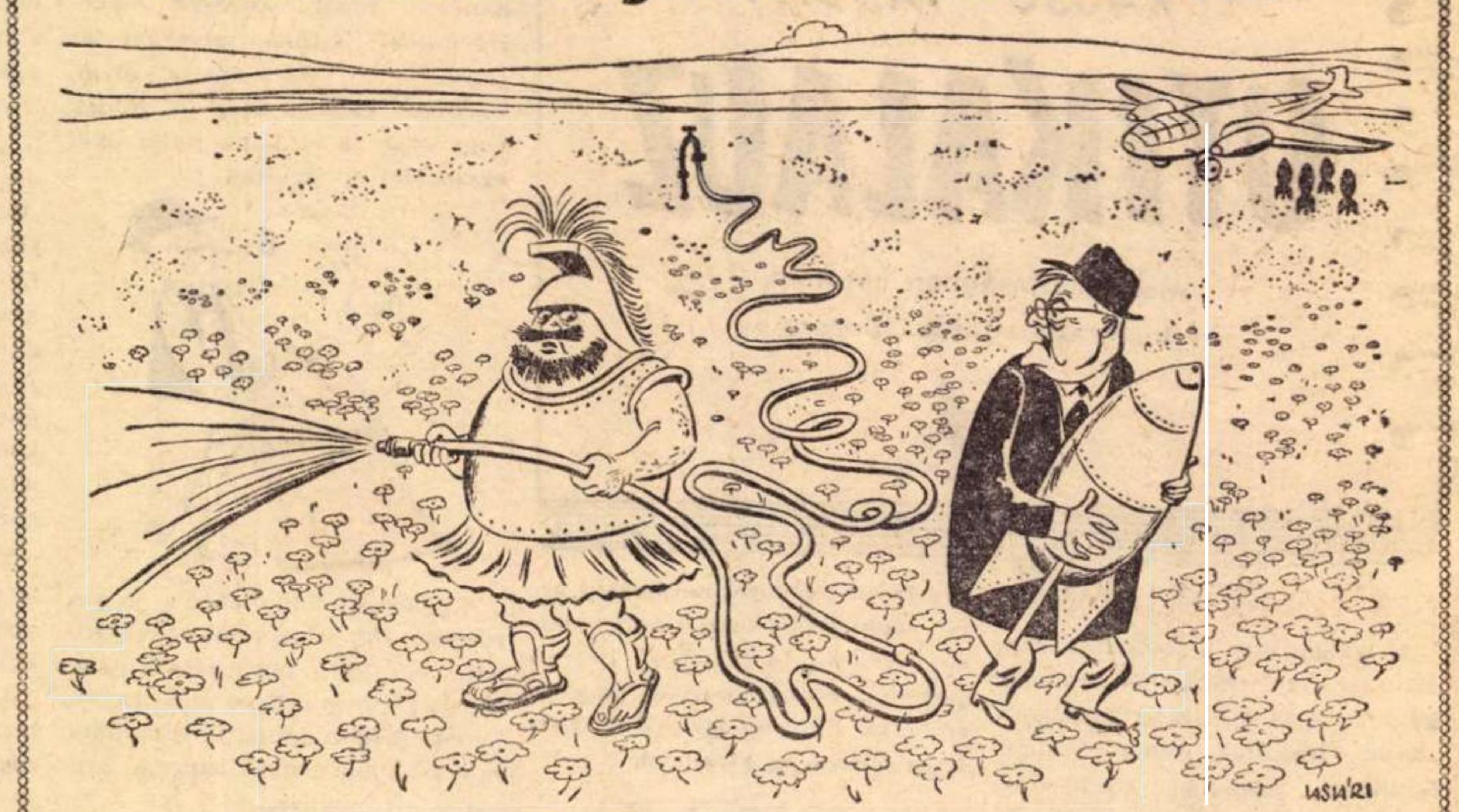
Kilenchuszonkettő — ötkilencvenhárom...
— Tárcsázom a számot s a kapcsolást várom.
Krrpakk! — hörren egyet s ó csodák csodája:
(Igy nyerik a lutrit!)
A jelzés beugrik
tíz kísérlet után végre-valahára!

— „Jó kartársat kérem!“ — „Házon kívül van most!“
Kérdés, válasz gyors, de szavam most már hangos:
— „Házon kívül?“ — No, ezt magyarul hogy' mondja?
Ugye így, hogy: — Nincs bent!
Vagy pedig így: — Elment...
A magyarosságra legyen egy kis gondja!“

Kis szünet s úgy érzem, most megilletődött...
De pattan a válasz: — „Mondja, vén ütődött,
ön *erre* ügyelne, ha a telefonja
állandóan szólna?!
Magánkívül volna!!!
— Nem szóltam csak ennyit: — „Látja, most jól mondta...“

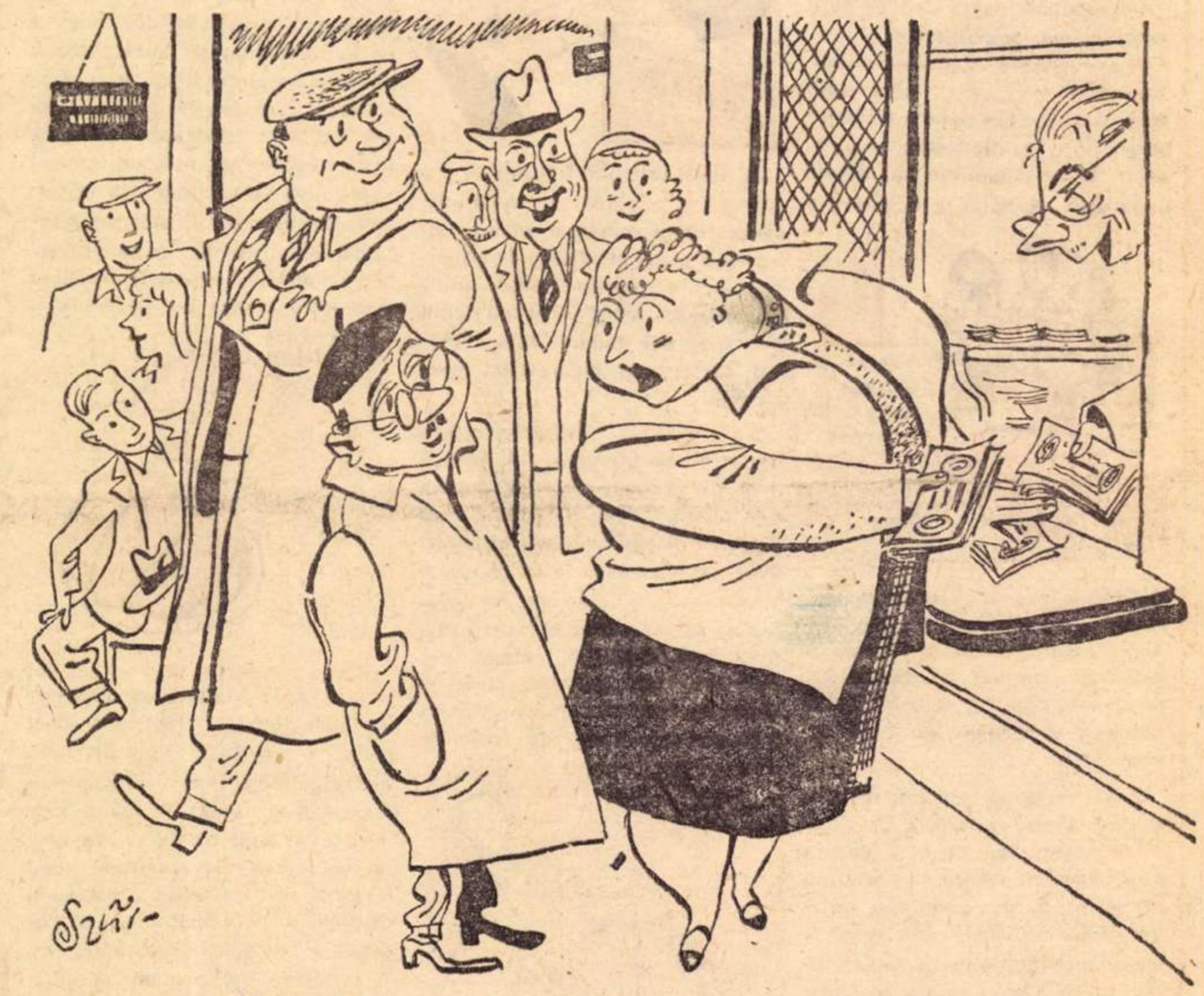
Dévay László

Mars békés foglalkozásra tér át...?



Dulles: Helló, Mars! Maga félreértette az elnök békenyilatkozatát... Tegye le a locsolót, megyünk bombázni Amojba...

KÖLCSÖNHÚZÁS UTÁN, avagy *az elégedetlen asszonyka*



— Látod, megálmodtam, hogy ezzel a számmal nyerünk és nyertünk is ezer forintot!
— Igen, te élhetetlen, de ha egy számmal tovább álmodsz, akkor tizezret nyerünk!

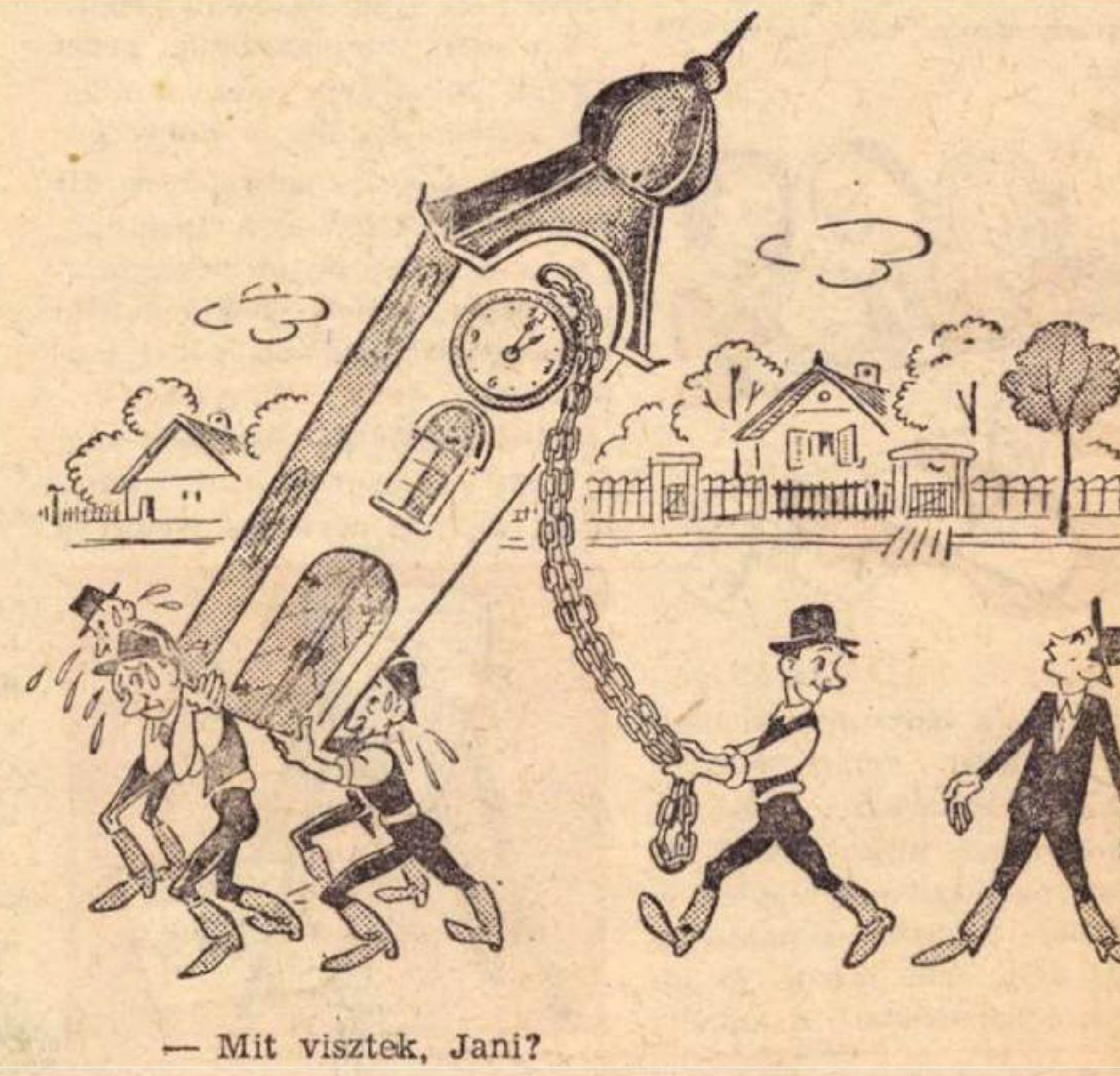
Aminek nem szabadna lennie...

Indokolt



— Mi ez?! Itthon, családi körben dolgozik a tanácselnök?
— Persze, hiszen úgyis csak a család ügyeit intézi!...

Ígérgetős tanácselnök



— Mit visztek, Jani?
— Nem látod? Ma ügyfélfogadás lesz a tanácselnöknél és ezt ígéri a legtöbbször...

KASSO–VAJDA:

UTIKALAUZ

mezőgazdaságban járatlan kiállításlátogatók részére

Olvasóinkhoz!

Utikalauzunk a mezőgazdaságban járatlan látogatók számára készült. Kint jártunk a Mezőgazdasági Kiállítás minden eddigit felülmúló szépségei között és ámuló szemmel néztünk meg mindent. Ne csodálkozzanak utikalauzunk tréfás hangján, ez azért van, mert mi tréfás emberek vagyunk, ha ez időnként nem is látszik meg írásainkon.

Bevezetőnek ennyi elég. És most nézzünk szét a kiállításon.

A gyengébbek kedvéért eláruljuk, hogy **HALAKAT** nem azért tenyésztünk, hogy évente többezer horgászvicc születhessék, hanem azért, hogy többmillió hal lásson napvilágot. A halak erkölcseire a



kiállításon nagyon vigyáznak, legalább is erre mutat a tábla: „A halak fogdosása tilos!" Kifogás is van szép számmal, a halászcsárda pincére kifogja azt a halat, amelyikre a vendégnek gusztusa támad.

A víz nemcsak a halak céljaira szolgál. Vízzel öntözik a **MINTA TÁBLÁKAT** is. Ez nem valami különleges minőségű iskolai táblát jelent, hanem gondosan elosztott földdarabokat, amelyekbe a legkülönbözőbb veteményeket ültették. Itt tudja meg a látogató, hogy az általa „kalarábéfőzelék" néven utált kalarábé helyes neve **KARALÁB**. Öntözéses módszerrel sokkal nagyobb és szebb karalábokat lehet termeszteni. A karaláb mellett gyönyörű paprika (ez paprika és nem **PAPRIK**) táblák terülnek el és rizstáblák is. Ha valaki szerez vagdalthúst meg egy kis paradicsomot, kész a töltött-paprika.



IDŐZÍTETT TOJÁS szép számmal látható a baromfikiállításon. Ez nem három percre időzített lágytojás pohárban, hanem huszonegynapos tojás. Ennyi idő kell ugyanis a csibe megszületéséhez. Ezeket a huszonegynapos tojásokat keltetőkbe teszik és így születik a naposcsibe. A keltetőgép körül ajánlatos barátságos arcot vágni, hadd lássa a csibe, amikor kibújik a tojásból, milyen kedvesek és szeretetreméltóak az emberek. Ráér meggyőződni az ellenkezőjéről, ha kirántjuk.



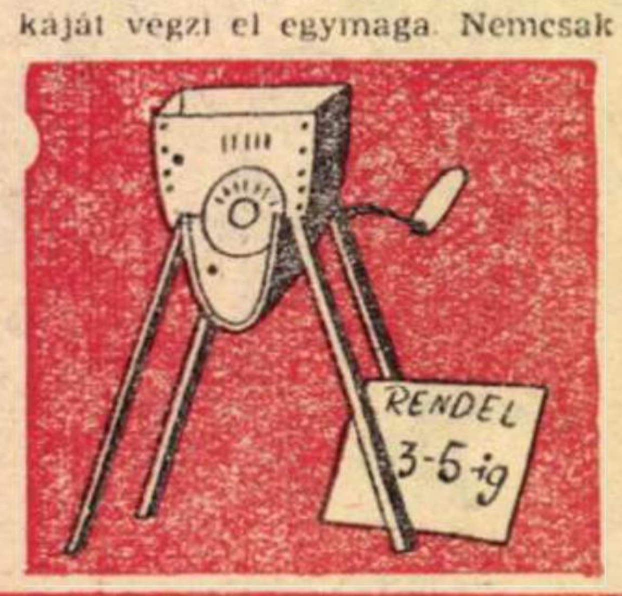
A kiállítás egyik fejtörője a **KIKÉSZÍTETT DOHÁNY**. Az aranysárga illatos dohányleveleket különleges gyári eljárással és különféle szerek hozzáadásával addig finomítják, amíg élvezhetetlenül büdös, torkot kaparó, finánclábakat tartalmazó cigarettává nem lesznek.

NEMESÍTÉS. Tulajdonképpen illusztrált közmondás: a munka nemesít. Bizony, rengeteg munka kell ahhoz, amíg a főagronómus nemessé üt egy növényt. Ez tulajdonképpen keresztezések sorozata. Van mondjuk egy derék búzafajta, azt keresztezik egy másik hasonlóan derékkel, ebből egy még derekabb születik, amelyet ismét kereszteznek, és ez így megy a kereszteződés legvégső határáig.



A cukorrépa cukortartalmát például nem úgy növelték, hogy mézzel keresztezték, hanem cukorrépát cukorrépával és százötven év alatt a cukortartalom fél százalékról húsz százalékra emelkedett.

Sok szép mezőgazdasági gépet láttunk. Mindegyik neve előtt betűk jelzik a katalógus elnevezést. Például: GX Burgonyapárló, AB Traktor, ÉS Cséplőgép. Bemutatjuk az egyetlen olyan mezőgazdasági gépet, amely doktorátussal rendelkezik. Legalább is erre mutat neve: **DR RÉPAVÁGÓ**... „Doktor Répavágó" kitűnően vágja a répát, s igen sok ember munkáját végzi el egymaga. Nemcsak



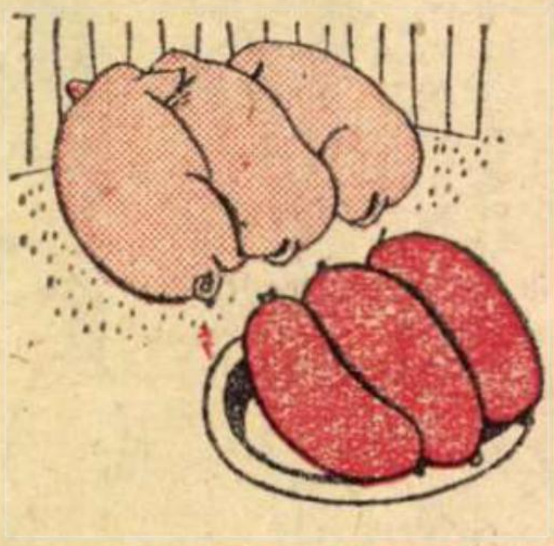
SZTK-tagoknak rendel, hanem minden répát szívesen fogad. Ugyancsak kitűnő szerszám az **IDEÁL LÓKAPA**, amely olyan ideálisan kapálja meg a földet, hogy csak ló és kapa tudja őket egymástól elválasztani.



A jólkezelt föld hálás a jó kezelésért. Rengeteg óriás zöldpaprikát, uborkát, káposztát láttunk, úgy hogy azon sem csodálkoznánk, ha egy dolgozó paraszt elénk tenne egy zsák burgonyát ragyogó arccal és azt mondaná:

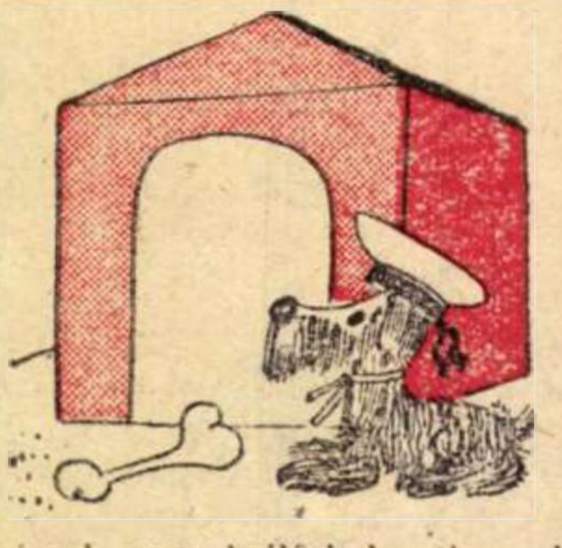
– Ebben a zsákban **EGY DARAB BURGONYA** van!

FRÖCCSTEJ nem az Ábofort valamilyen új borpótlója, hanem a kis borjú által természetes szájjal szívott, természetes anyatej. Ne gondolja a látogató, hogy a borjú többhónapos koráig szerzi be tejszükségletét közvetlen a termelőtől. Tíznapos kora után itatják. Fölözött tejet kap, mert az neki is egészséges, nekünk is, mert a tejfölből mindenféle jó tejtermék készül, amit viszont mi, látogatók élvezhetünk néhányhónapos korunktól, egészen százhúsz éves korunkig — ha megérjük.



KARMONÁDLI ÉS PÁROS KOLBÁSZ a kiállítás sertéspavillonjában látható. Egyelőre még röfög és szuszog, de a gyomrát kedvelő látogató már kolbásznak látja. A sertések hízlalása modern eljárással történik. Ma már ha valakinek azt mondják, hogy olyan a szobája, mint a disznóól, örüljön, mert a mai disznóól ragyogóan tiszta, világos, napfényes. A sertéshez sok türelem és karikára vágott sültburgonya kell.

A kiállítás peremén mindenféle sárgult levelet és szemetet sepertek össze. Itt a kutyakiállítás. Ami nem ugat, az szemétkupac, ami ugat, az kutya. Csak **HASZONKUTYA** lehet jelen, tehát olyan eb, amely tereléssel, vadá-



szással, vagy kellő helyzetben alkalmazott ugatással teszi magát hasznossá. Több kutya nyakában kék szalagot helyeztek el. Amennyiben ez az Óceán Kék Szalagja, akkor nevezett ebek rekordidő alatt úszták át az Óceánt. Ha nem, akkor nem tudjuk, mit jelent.

Gyönyörű lovak láthatók a lóistállóban. Naponta csinálnak nekik toalettet. Sokan keresik fel az **UGRATÓPALYÁT**, ahol díjugratás folyik. (Díjugratás persze nem azt jelenti, hogy addig boszszantunk valakit, amíg az lila lesz a méregtől és ezért még díjat is adnak nekünk.)

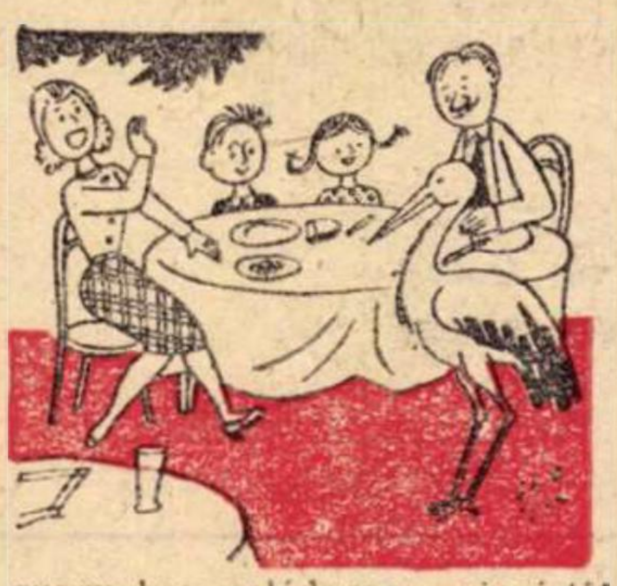
A kiállításon **BIRKANYIRÁS** is van. Külön fodrászat gondoskodik a látogató haján végzendő „birkanyírásról" és külön a birkákon elvégzendő birkanyírásról. Ez utóbbit motorhoz kapcsolt hajvágógéppel végzik. Majdhogy egy darabban vágják le a birka egész gyapját. Olyan, mintha a birka levetne egy szőrmével bélelt télikabátot, mert itt a tavasz és be akarja vinni a Bizományi Áruházba.

Virág és dísznövény-bemutató is van. Kevesen tudják, hogy az aszparágusz néven kedvelt szobanövény tulajdonképpen a **SPÁRGA** néven ismert főzelékfélének közeli rokona. (A spárga viszont csak névrokonságban van a kötözési célokra használt spárgával.)



Ábránkon egy tanácstalan fiatalember látható, akit spárgáért küldtek és mindenesetre mindhárom fajtából hozott, hogy ne legyen baj. Az aszparágusz a meleget szereti, hidegben lehullanak a levelei. Ami a hűvös szobát szereti, az a cyklámen. Ajánlatos tehát tél elején cyklámenünket odaadni olyan ismerősökhöz, akiknél rosszul működik a központi fűtés.

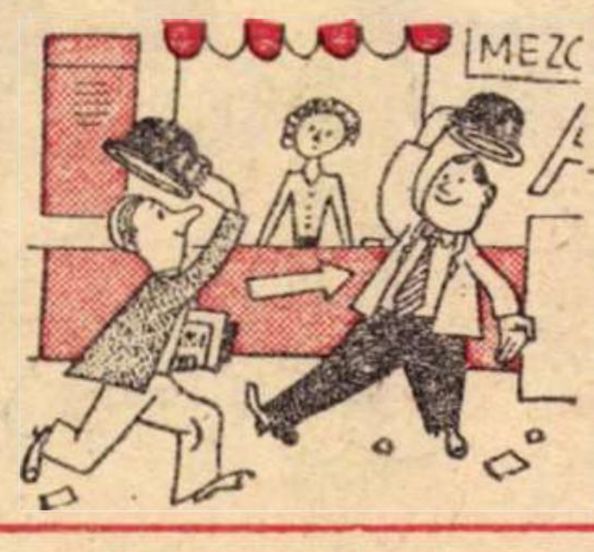
A kiállítás éttermeiben bőven kapható enni és innivaló. A halászcsárdában remek a kiszolgálás. **MUKI GÓLYA** is segít a pincéreknek. Igaz, hogy rendelést nem nagyon kap, mert mint rajzos ábránkon is látható, egy két-



gyermekes családanya a pincértől mindenfélét kért, Muki gólyának viszont azt mondta: „Köszönöm, nem kérek semmit..."

LACICSÁRDA is van, ahol azonban a naptárban szereplő valamennyi keresztnevű vendégnek várnia kell a kiszolgálásra, nemcsak a Laciknak.

Külön kis városrészben helyezkednek el az áruházak és szövetkezetek pavilonjai. Töméntelen mennyiségben fogy a lavor, lábos, vödör, de a legkeresettebb árucikk a gyermekek öröme: a **FÜLES KISEDÉNY**. Ez valósággal lázbahozta a papákat és mamákat. Képünkön látható jelene-



tet útikalauzunk szerzői az életből lesték el: minden „tróntulajdonos" barátságosan köszön egymásnak, hogy ezzel is jelezze — sikerült a vásár!

A kiállítás több mint ötven katasztrális holdnyi területen



fekszik. Az eligazodás az egyes pavilonok között nem a legkönnyebb. Több irányítótáblát is ki lehetett volna tenni, ez azt eredményezte volna, hogy többet vittek volna el emlékbe a szórakozott látogatók. Hála a közönség előttünk érthetetlen **SZEMÉTKOSÁR-ELLENSZENVÉNEK**, a tájékozódás azért könnyű. Képünk a következő jelenetet ábrázolja:

Érdeklődő: Nem tetszene tudni, merre van a lóistálló?

Bennfentes: Tessék végigmenni a villamosjegy-utcán, ott jobbra kanyarodni a zsírpapír-közbe, aztán már csak egy ugrás a paprikacsutka és üres konzervdobozhegy, ott a lóistálló.

Okvetlen vegyen részt a **BORKÓSTOLÓN**. A Szőlészeti Kutató Intézet borkóstolóján azt is megtudja, hogyan készül szőlőből



a bor. Ábránk az egyik borkóstoló pavilon képét mutatja. Vita alakult ki a bor minősége körül, 13 vagy 14 maligános-e, de a csapos felfedezte a képen látható látogatót és felkiáltott:

— Nézze meg az orrát, itt egy szakember... Ő majd megmondja a véleményét!

(A „szakember" véleményét nem értettük tisztán, de szódával se, mindenesetre csillogó szeme és ingadozó magatartása elárulta, hogy valódi bort kóstolt.)

Az emberi szervezet úgy van megalkotva, hogy bizonyos időtartamú séta után pihenést kíván. A kiállítás rendezői a valóban kitűnő rendezés és sok nagyszerű látnivaló mellett megfeledkeztek



a tágas pihenőhelyekről. A közönség kénytelen gépek és virágágyak közé heveredni. Így történt, hogy az egyik botanika iránt érdeklődő látogató felkiáltott:

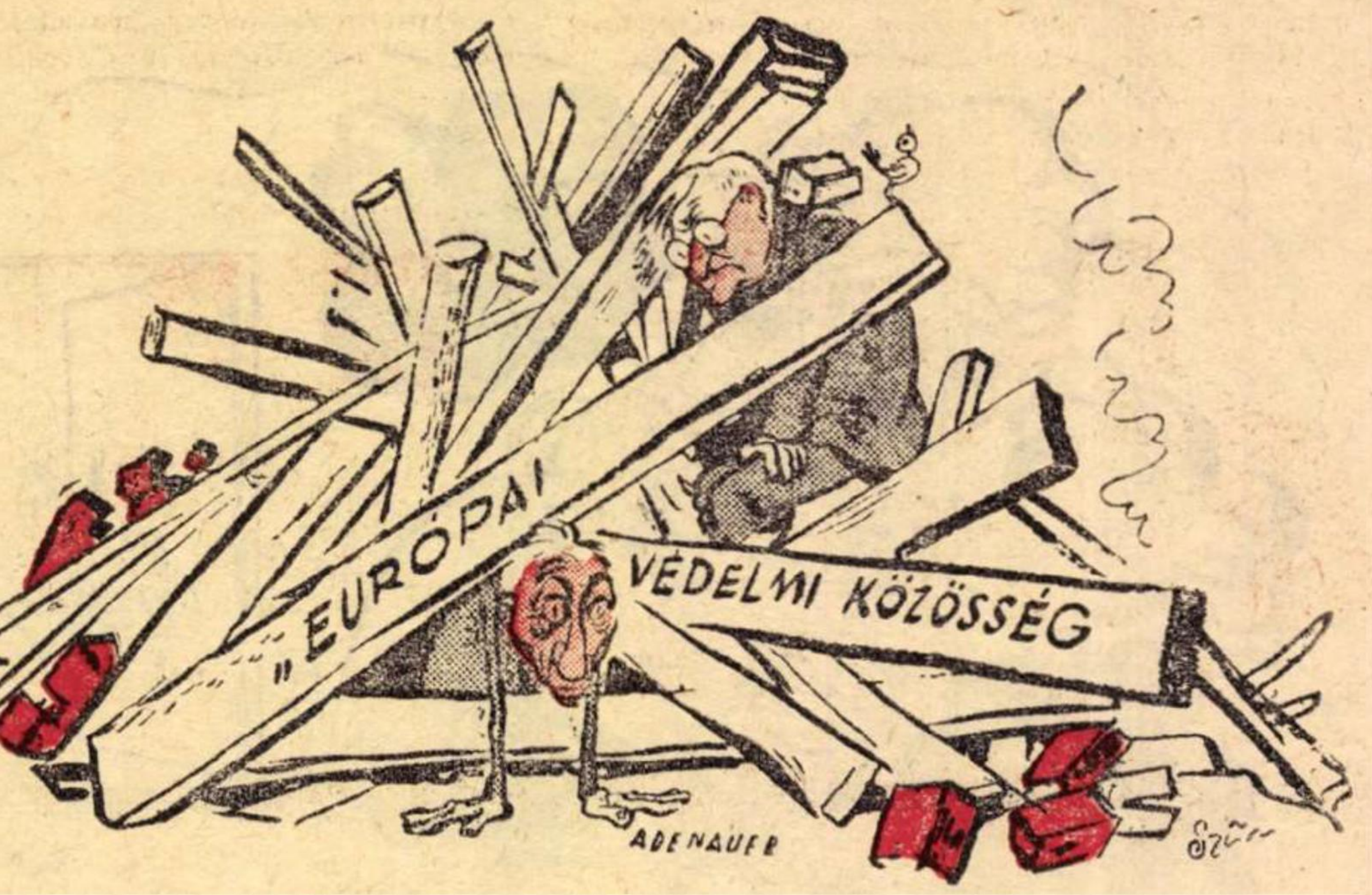
— Odanézzetek... sose tudtam, hogy a Balog Boriska **BEGÓNIÁRA** magyarosította a nevét!

Kedves olvasónk!

És most befejezésül azt is eláruljuk, hogy ez itt útikalauzunk

VÉGE.

A párizsi vihar után



Dulles: Ne szomorkodjék Herr Adenauer, az Atlanti Szövetség még ennél is szilárdabb!

DARVAS SZILÁRD:

Humoros, megértő asszonyka...

Azt mondja nekem barátom. Kendefi:

— Baj van a házasságommal, öregem...

— Ne tréfálj — mondom — hiszen jól ismerem a feleséged. Emma igazán aranyos, kedves teremtés.

— Igen, igen — mondja vontatottan — aranyos teremtés, példás háziasszony, nagyszerű feleség és a legjobb anya... de van egy óriási baj...

Közelebb hajol, szinte súgva mondja:

— Nincs humorérzéke...

— Ugyan menj! — vágok vissza — Remek közönség a vicceimre. Olyan jóízűen tud nevetni egy-egy tréfán, az ember szinte kedvet kap, hogy humorista maradjon.

— Ez csak a felület — mondja Kendefi komoran. — Vicceken mindenki tud nevetni. Nem ott dől el, hogy valakinek van-e humorérzéke, hanem az életadta tréfás szituációkban...

— Milyenek azok az életadta tréfás szituációk? — kérdem.

— Idefigyelj! — ragadja meg a karom. — Elmondok egy példát. Ismersz, tudod, hogy hangulatember vagyok... hát a multkor ittam egy keveset és óriási hangulatban mentem haza... kicsit késő volt... lehetett félhárom is, mire hazaértem... negyedórát vacakoltam a kulccsal, a végén beletört a zárba. Erre persze becsengettem. Képzeld el, milyen komikus szituáció lehetett, ahogy ott álltam félrecsapott kalappal, a kezemben egy törött kulccsal... azt hiszem, ezen egy humoros, megértő asszonyka halálra kacagta volna magát. Nem?

— Ahogy vesszük — mondom bizonytalanul.

— Úgylátszik, nem érted. Képzeld el, amint egy törött kulccsal dobolok az ajtón... a másik kezemmel a csengőt nyomom... és ez még semmi, mert ahogy kinyitja az ajtót, megbotlok és fejjel nekiesek a villanykapcsolónak, a villany kigyullad... a gyerek felébred... őrült sivalkodás... esküszöm, egy kabarédarabban nem lehet jobban megírni... Egy humoros, megértő asszonyka szerintem nevetőgörcsöt kapott volna. Emma nem. Csak állt szikrázó szemmel és lehordott mindenféle tapintatlan meg lump trógernak. Próbáltam megmenteni a szituációt, kedvesen rámosolyogtam... erre rámförmed, hogy mit vigyorgok és a fejemre üt a törött kulccsal.

Kendefi komoran mered maga elé az emlékek és a kulcs súlya alatt.

— Persze, a hangulatnak rögtön vége lett — folytatja. — Olvastam valahol, hogy a vidámság olyan madár, amely társat keres. Ez így is van.

Elmélázott.

— Mondok egy másikat... Bevallom őszintén, nekem tetszenek a nők. Nem is lennék férfi, ha nem tetszenének. Van egy kedves kollégám... Micinek hívják... egyszer-kétszer moziba megyek vele... ne gondolj semmi rosszra, csak csókolózunk... néha persze mozi után is... hát legutóbb megyünk a Klauzál-utcában, ahogy mondják ajk az ajkon... egyszerre csak Emmába ütközünk. El tudsz képzelni mulatságosabb helyzetet?

— Hát nemigen...

— Én sem. Próbáld átgondolni a jelenetet.... Ijedtemben úgy köszöntem neki, hogy jónapot kartársnő... Egy humoros, megértő asszonyka fuldoklott volna a nevetéstől... Ó nem! Ő a méregtől fuldoklott... Vége lett a jókedvnek, aznap már egy mosoly se hagyta el az ajkam... A vidámság olyan madár...

— Amely társat keres! — vágtam rá.

— Úgy van! — nézett ábrándosan maga elé. — Humoros, megértő asszonykáról álmodom... Olyanról, aki mindig kacag... ha későn megyek haza... ha iszom... ha másokkal csókolózom... ha leeszem a ruhám, ha elsikkasztom a prémiumom. Ilyen nő kéne. De ilyen nő nincs...

— Szerencsére! — mondtam.

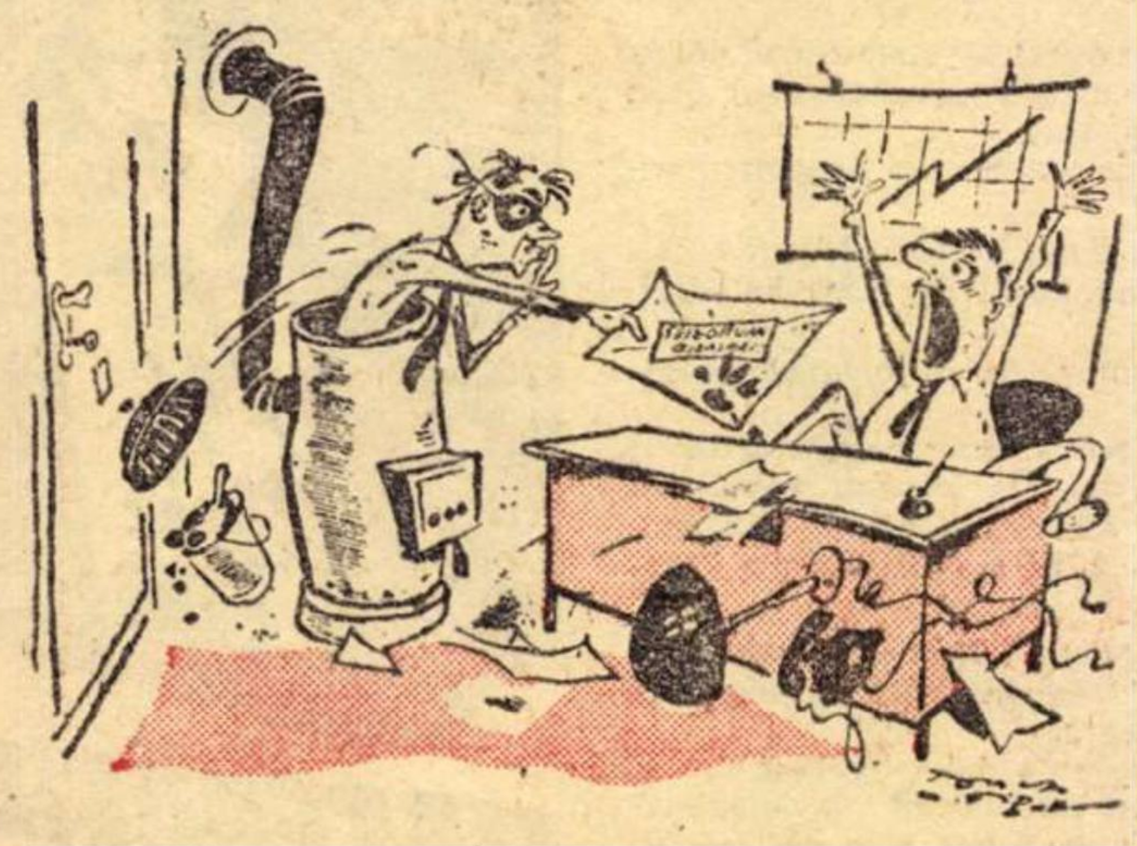
Na, de ilyet...



— Rövidlátó vagyok, nem tudom másképp olvasni a villanyujságot...

Szigorúan bizalmas

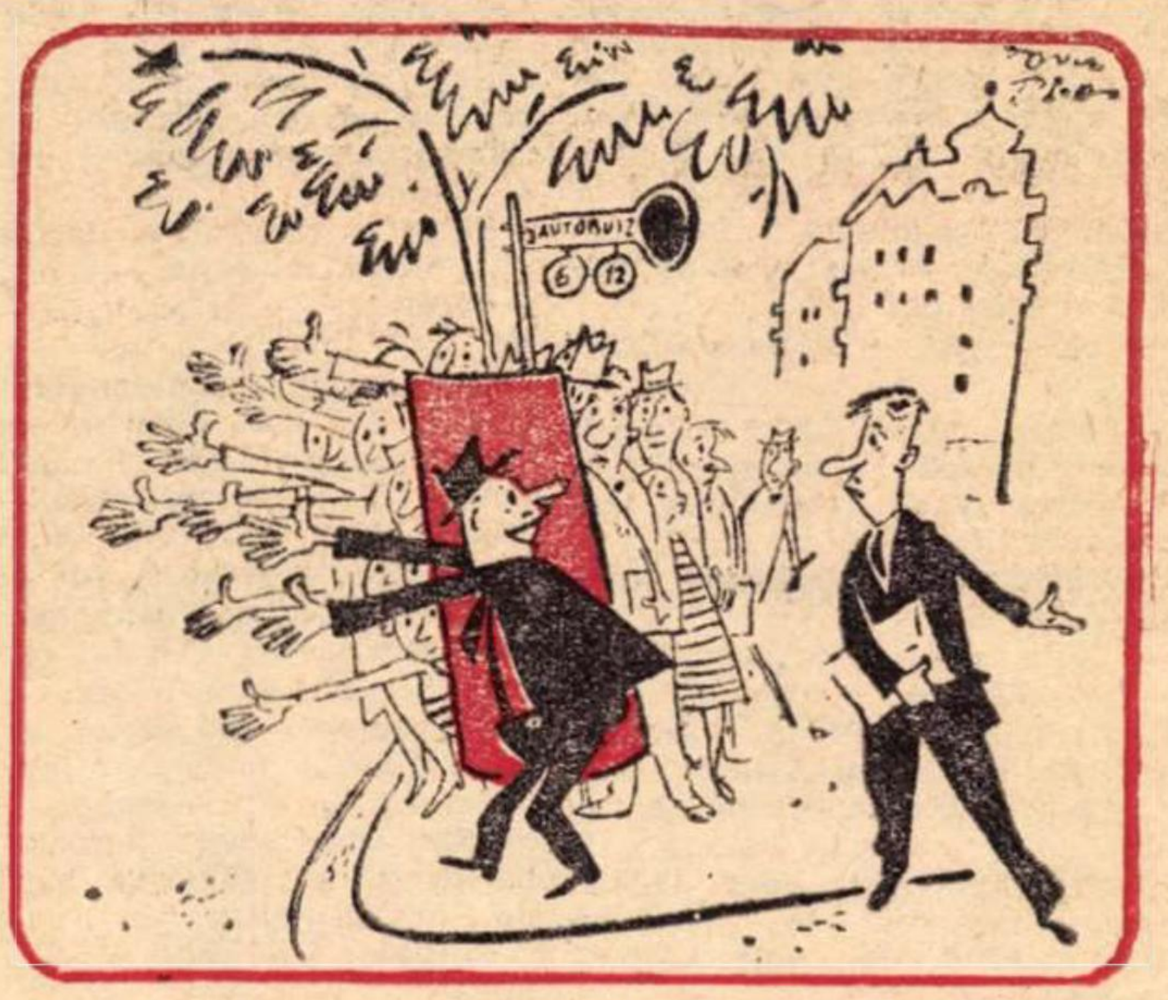
Szükségtelenül is „Szigorúan bizalmas" jelzéssel küldözgetnek leveleket.



— Pszt! Ujabb palacsintasütő-megrendelést hoztam!
— Szent ég, dugja el! Az ajtó nincs bezárva!

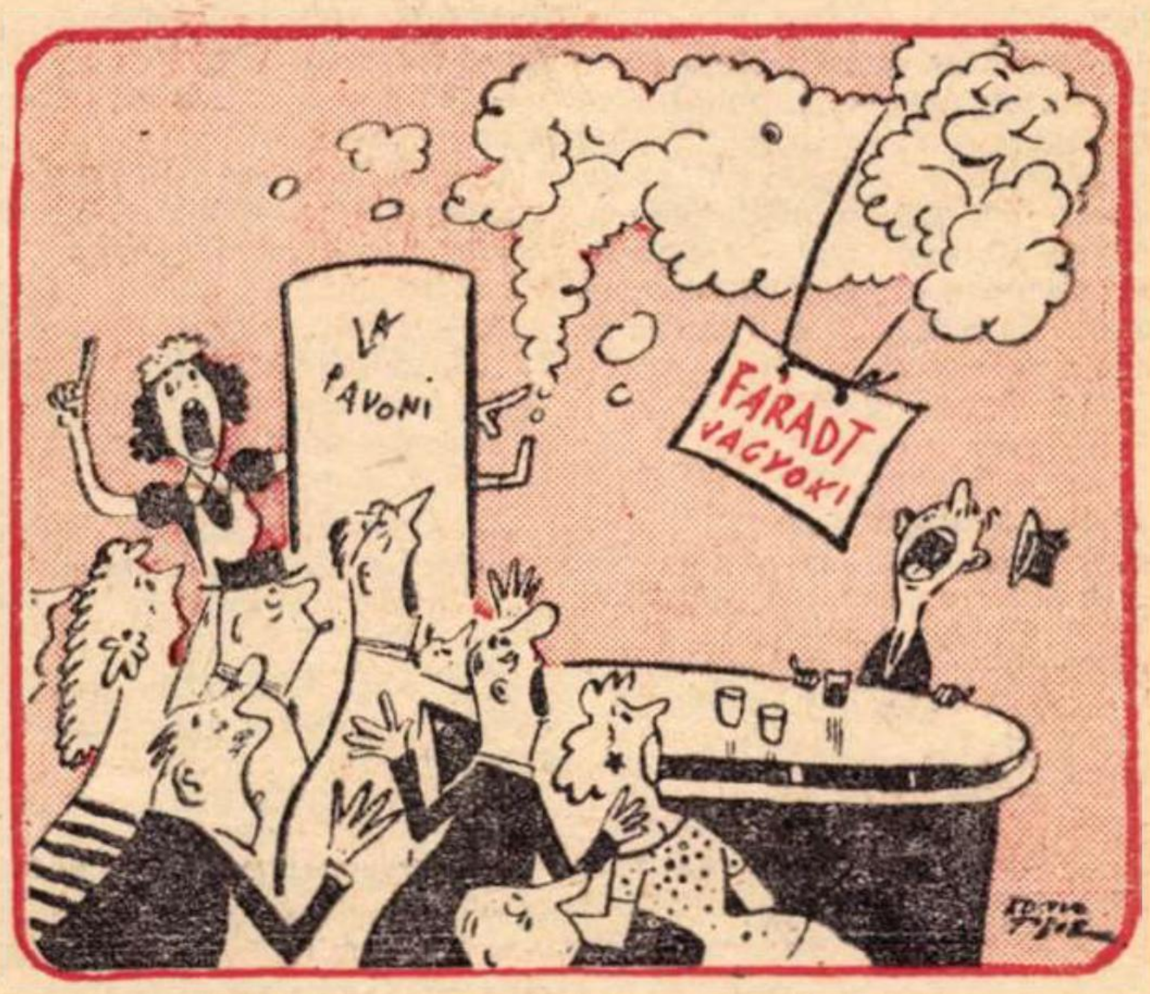
Szombati csúcsforgalom

A hatosnál



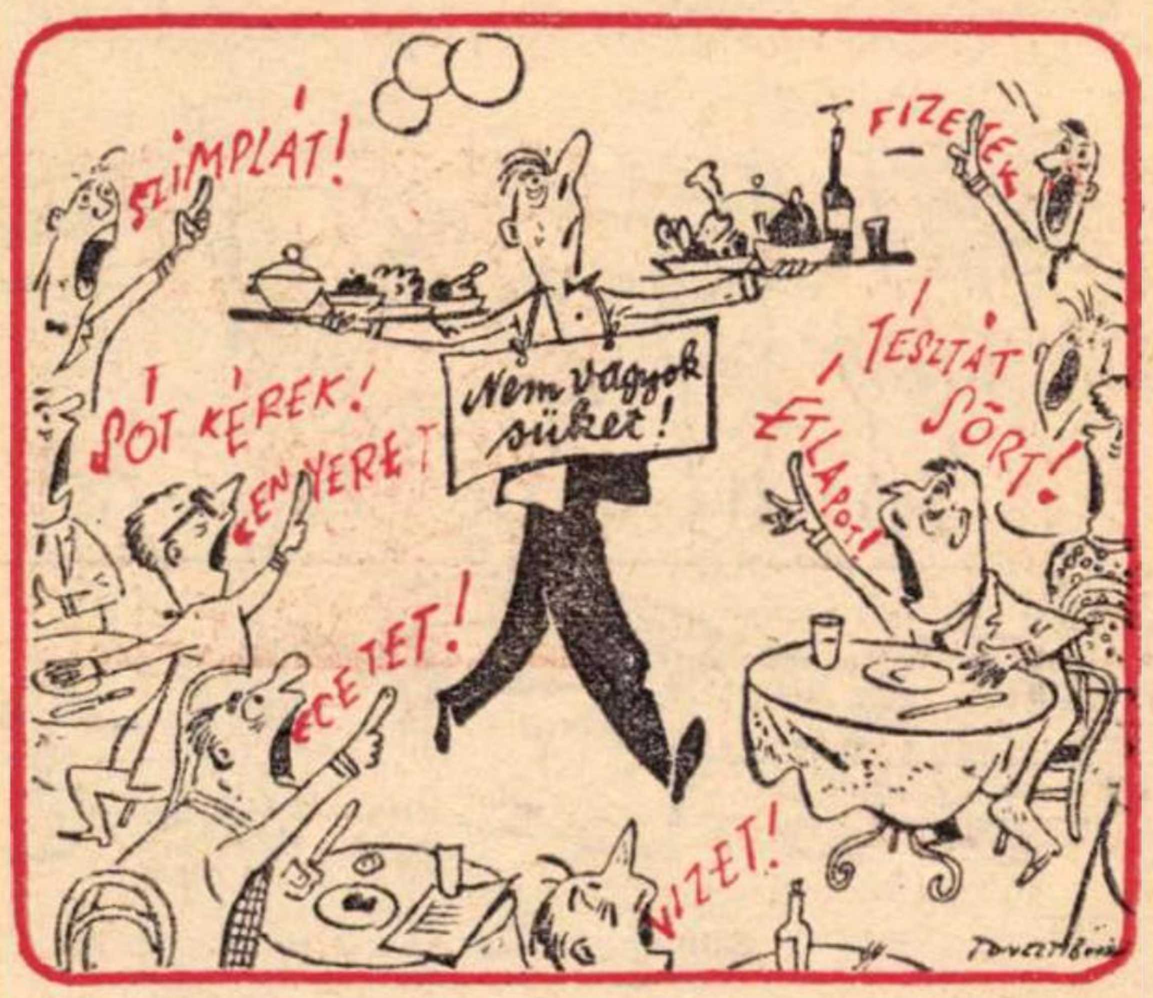
— Maga csak menjen nyugodtan a trafikba cigarettáért, én maga helyett is kinyujtom a kezem!...

Espressóban

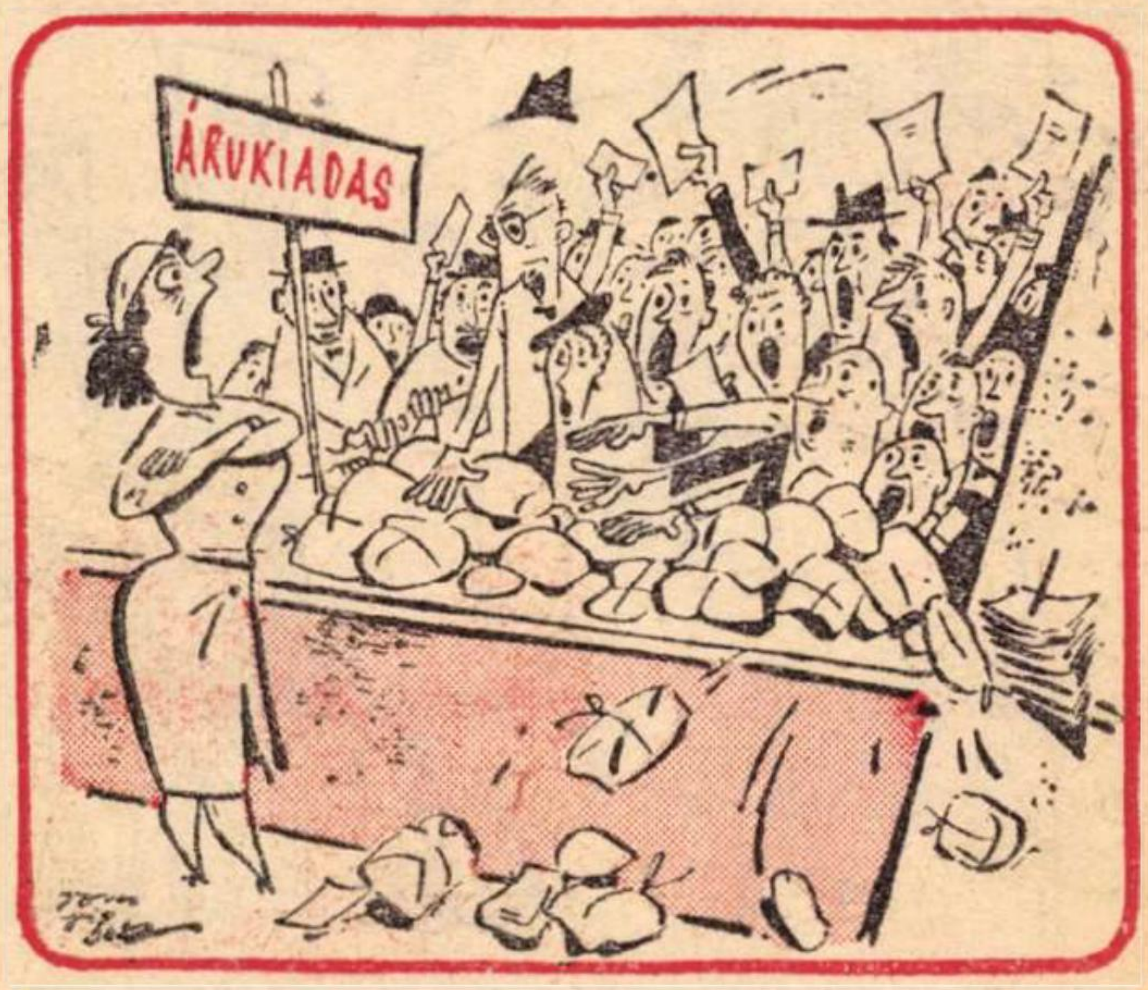


— Tessék várni, nincs gőz!

A vendéglőben



A Közértben



— Legyen rend, a mindenit, mert nem adok ki semmit! Aztán kiki válogassa ki a magáét.

Barackot a fáról

— Kérek egy fél kiló barackot!

Ebben a mondatban semmi különös nincs. A Közért-ben hangzott el, kellemes baritonhangján mondta valaki, aki véletlenül azonos szerény személyemmel. Ami megírásra méltó, az ezután következett. Ugyanis ebben a pillanatban valaki lefogta a karomat. Hátranéztem: Elemér volt az illető, régi barátom.

— Ne vegyél — súgta a fülembe.

— Miért ne vegyek? Remek hamvas barack. És aránylag nem túl drága. Vagy talán meg van mérgezve?

Félrevonszolt és lelkesen magyarázta:

— Nem tudjátok ti, pestiek, mi az igazi élvezet a gyümölcsfogyasztásnál! Eszitek a két-háromnapos barackot. A fáról kell enni a gyümölcsöt, öregem, a fáról!

Megigértem neki, hogy legközelebb barackfát is kérek a TÜKER-től, de nem volt hajlandó tréfálkozni.

— Gyere ki hozzám Szilvásligetre, Hévvel háromnegyed óra. Van ott egy kis kulipintyóm és egy remek gyümölcsösöm. Fáról fogod enni a hamvas, finom barackot.

Vasárnap ott emhákáztam én is a Héven sok ezredmagammal. Elemér izgatottan várt a megállónál és egyenesen a kertjébe kalauzolt. Sok kertet láttam már életemben, de ilyen pirinyót még sohasem. Ám a középen ott posztolt egy hatalmas barackfa. A barátom büszkén nézett rá:

— Mit szólsz hozzá?

— Hol van a barack?

— Ott a tetején. Nem látod?

Sokszor hallottam, hogy valaki a fától nem látja az erdőt, de hogy a fától ne lássa a barackot, az most fordult elő először.

— Kicsit késön jöttél, mert leszüreteltünk — magyarázta Elemér.

Aztán hozzátette:

— Mi mindent úgy fogyasztunk, ahogy a természet kínálja. Epret a földről, málnát a cserjéről, szőlőt a tőkéjéről, barackot a fáról.

Beszaladt a házba és visszatért egy létrával.

— Nézd, ott a tetején, ott mosolyog a hamvas barack.

Felnéztem a fára és megpillantottam a hamvas barackot. Szerintem nemcsak mosolygott, hanem egyenesen röhögött. Azon röhögött, hogyan fogunk mi hozzá felmászni.

Nekitámasztottuk a létrát.

— Mássz fel rajta, — nógatott a barátom. — Ez az igazi élvezet...

Fejemet ismét a mennybolt felé fordítottam. Ott fenn a magasban, bárányfellegek lábánál, ott tündökölt a pirosas-sárga gyümölcs. Hogy lehet oda feljutni? Csüggedten néztem rá, de azután eszembe jutottak a Himalája csúcsának bátor túristái és elindultam felfelé a létra fokán.

Negyedórás izgalmas mászás után kiderült, hogy nem érem el a barackot. „A" barackot. Mert csupán egyetlenegy barack himbálódzott a kellemes vasárnap délutáni szellőben.

Barátom felkiáltott a létra aljáról:

— Nagyon ügyetlen vagy!

Nem szeretem az ilyen alulról jövő kritikát és azt javasoltam, küldjön a tűzoltókért, ők talán le tudják szedni a kis hamvast. Vitatkozásunkat csicsergő női hang zavarta meg:

— Mit vacakoltok ott? Gyertek már uzsonnázni!

Elemér felesége invitált bennünket és én magára hagyva a gőgös barackot, boldogan, sietve kúsztam le a létrán. Pompás uzsonna várt. Külön megcsodáltam a gyümölcsöstálat, amelyben festő ecsetjére méltó hamvas barackok pompáztak. Elemér nagyot rikkantott:

— Ezért nem tudtam tehát a barátomat a fáról megkínálni. Ugy látszik, teljesen leszüretelted a barackot.

A Mount Everestre gondoltam és udvariasan megkérdeztem a háziasszonyt:

— Hogy tudta elérni ezt a szép barackot?

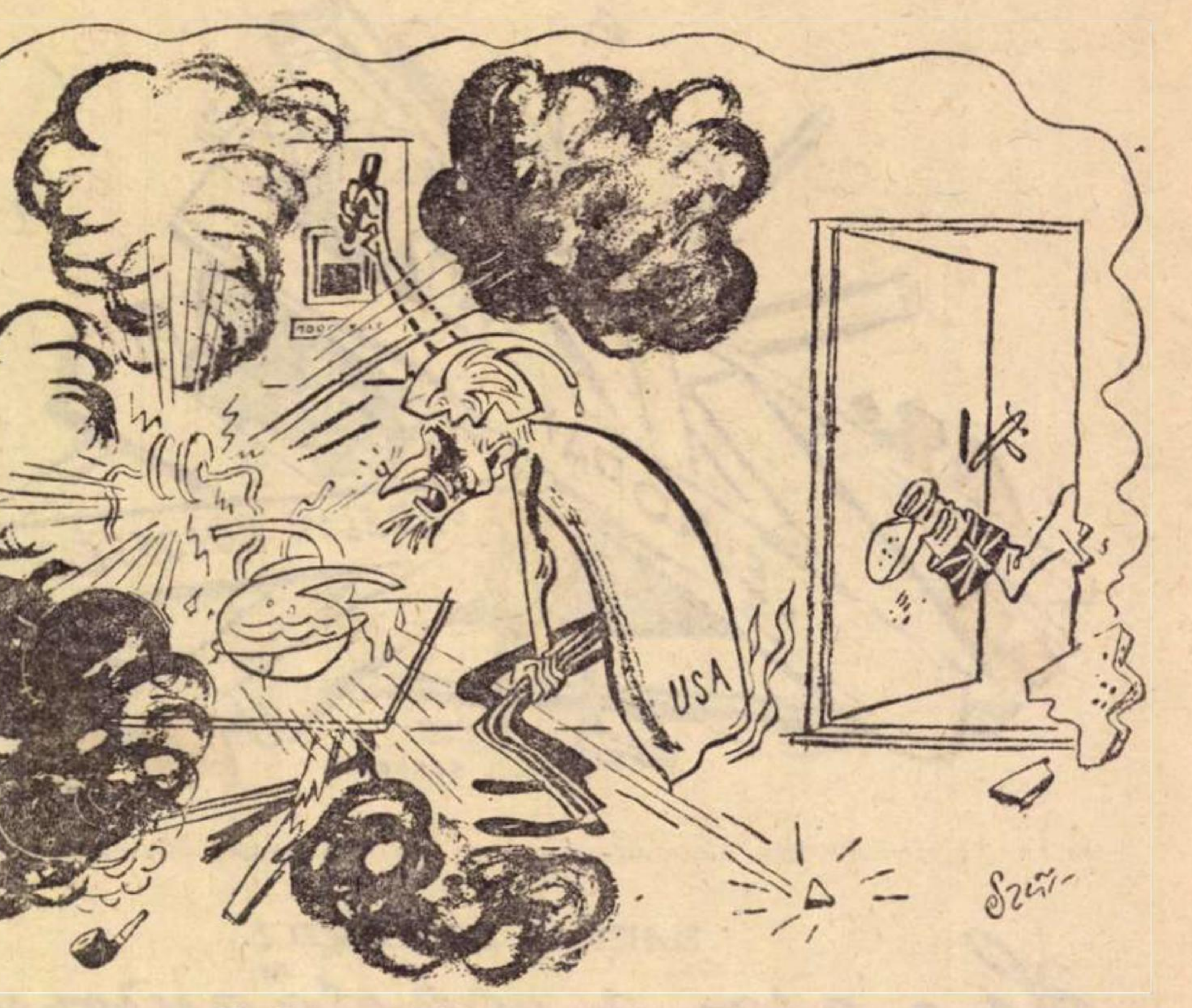
Mire Elemér neje kedves egyszerűséggel felelte:

— Hévvel. Tegnap bennjártam a pesti vásárcsarnokban...

Tardos Péter

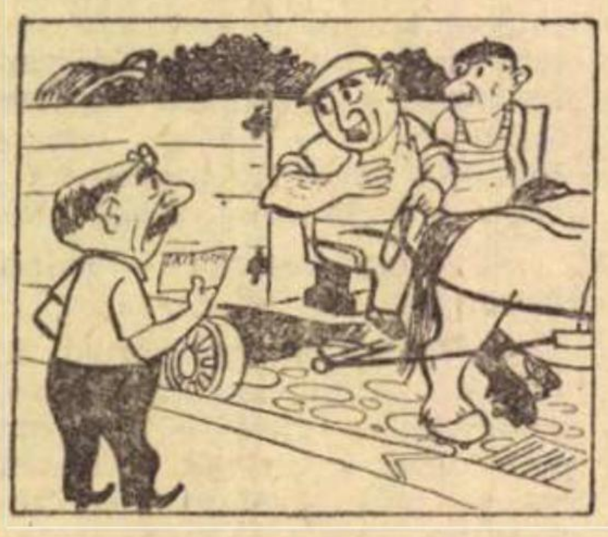
Amerikai kísérletek Ázsiában

Anglia tartózkodó az Egyesült Államok háborús veszélyt felidéző ázsiai politikájával szemben.



— Ne lógj meg, John, osztozz a sikereimben!

CSODÁK A TÜKER-NÉL



— Elnézést kérünk, hogy két perccel később jöttünk, mint az értesítésben jelezték...

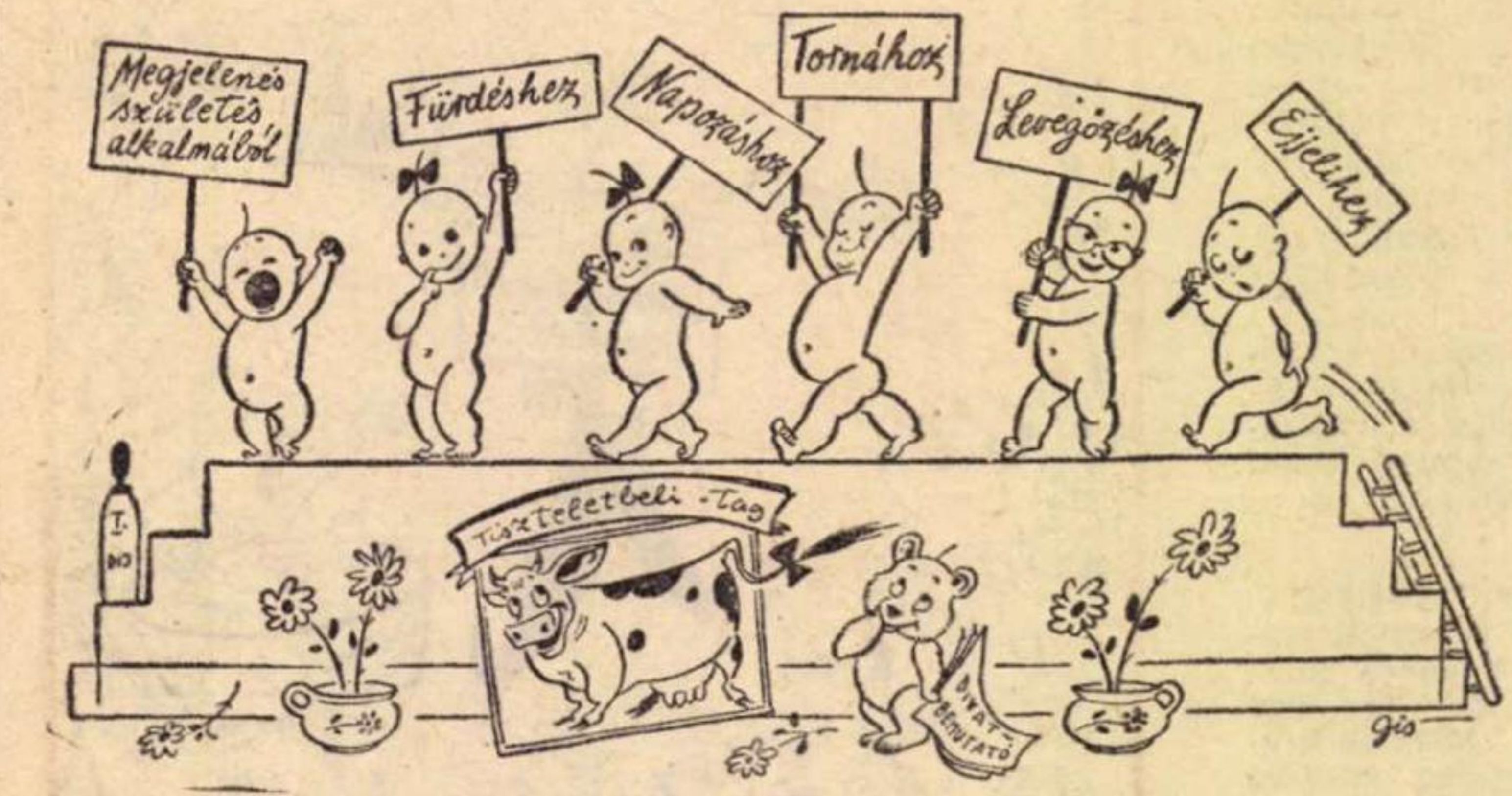


— Ne rakjon már többet a kosárba, jóember, ez több mint egy félmázsa!

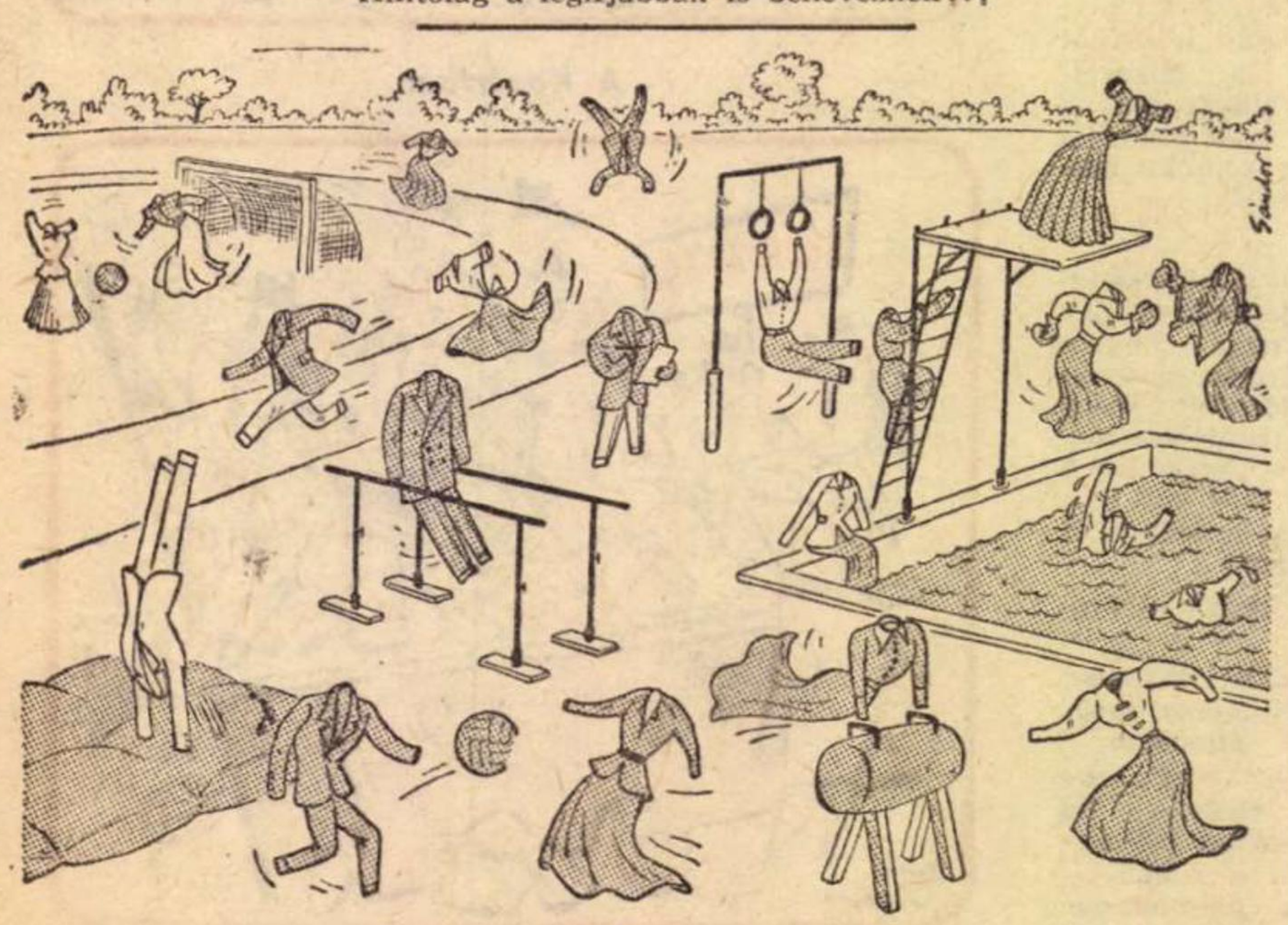


— Nem kérem, itt a pince olyan közel van a kapuhoz, hogy nem fogadunk el borravalót!

Nemzetközi ruhaversenyt rendeznek Budapesten



Állítólag a legifjabbak is beneveznek...



A magyar ruhák edzőtáborban készülődnek a versenyre.

Talán még öt deka májast...



Az egyik Közért fiókban történt. A pulton sonka, szalonna, kolbász, parizer, májas és császárhús volt felhalmozva.

A pult előtt vevők halmozódtak fel, a pult mögött viszont csak egyetlen eladó „halmozódott".

Az eladó már tíz perce egy nőt szolgált ki, aki bebizonyította, hogy „vevés közben" jön meg az étvágy, mert ilyeneket mondott:

— Talán még öt deka májast. De egyben, esetleg vinnék még tizenötdeka császárhúst, de vékonyan szeletelve.

Dühös lettem:

— Itt huszan várakozunk. Tessék eldönteni, kell-e császárhús, vagy sem. Miért csak „esetleg" kéri a császárhúst?

— Ne avatkozzék az én vásárlásomba! Nézze meg az ember! Még egy pároskolbászt.

Nem birtam tovább:

— Az a három kartárs, aki a háttérben húst rakosgat, nem segíthetne?

— Nekik más dolguk vàn — szólt rám a kiszolgáló helyett a nő.

— Esetleg az a kartárs, aki az „ÁRUKIADÁS" tábla mögött áll, szintén segíthetne. Hiszen nincs áru, amit kiadhatna. Mi sohasem kerülünk eléje.

— Ne zavarja az üzemet! — visította a nő és hogy tovább dühösítsen, kis gondolkozás után még tíz deka parizert vett.

Odamentem a konzerveshez, aki nagyon unatkozott.

— Nem adhatna tíz deka kolbászt?

— Csak dobozban adhatok. De nem kolbászt, hanem zöldborsót.

Látta, hogy elszomorodom és meg akart vigasztalni:

— Esetleg sűrített paradicsomot ajánlanék...

A húsosztály előtt már harmincan voltak és még mindig az első nő vásárolt. A panaszkönyvet kértem, mire a nő pulykavörösen rámtámadt:

— Még ő kéri a panaszkönyvet! Tanu vagyok arra, hogy gorombáskodott! Sértegetett!

Visszament a pulthoz:

— Adjon, kedves, még öt deka nyelvet.

Elmenekültem. Ha ez az asszony a meglévő pergő nyelvéhez még öt dekát kap segítségül, én biztosan megölöm...

Palásti László

Kulturfront

Hibás módszer

1.

Az „Ihlettel a Népért!" művész-kollektíva megbízottja finoman kopogtatott a tehénistálló ajtaján...

— Ki a nyavalya zavar ilyenkor? — kérdezte bentről egy dörmögő hang. Az ügynök ezt biztatásnak vette, tehát belépett:

— Tóth Nagy elnök elvtársat keresem.

— Én vagyok.

— Örvendek. Még a régi görögök idején a festészet muzsája megajándékozta az emberiséget az Olympos ormának...

Tóth Nagy, a csoport elnöke közbevágott:

— Csak röviden, mert tetszik látni, fejnünk kell...

— Hm... Csakugyan... Milyen bájos kis tehénkék... Szóval a festészet muzsája...

— Képeket jött ajánlani? Mért nem mondta mindjárt?

— Tessék választani a másolatokból, s amelyik tetszik, azt egy héten belül szállítjuk príma olajban megfestve.

És mutogatni kezdte a képmásolatokat. Szép, optimista képek voltak ezek: pántlikás-kalapos, overallos legények a traktoron s pirospozsgás, hétszoknyás ünneplőbe öltözött lányok nyujtották nekik a pántlikás korsót, hadd igyanak közben egyet-egyet, míg dübörög a traktor. A képeken egy-egy sudár jegenyefa (hejde jegenyefa) s a fán madarak, akik mintha azt csiripelték volna a legények felé: «Tiétek már a jövő!»

Tóth Nagy nézegette a képeket.

— Nyolcszáz forint darabja — mondta a megbízott — ebben az árban négy madár foglaltatik benne. Plusz madarankint 30 forint. Hány képet vesznek, elnök elvtárs és hány madárral? Az előleg 50 százalék.

— Meg kell ezt még beszélni a csoporttal — mondta Tóth Nagy — nem dönthetek én egymagamban...

— Semmi akadálya! Itthagyom a másolatokat s néhány nap mulva újra eljövök... Addigra kiválasztják...

És szivélyesen elköszönt.

2.

Két nap mulva Tóth Nagy Antal fia, Sándor, a Képzőművészeti Főiskola hallgatója hazaérkezett nyári vakációra. S újabb három nap mulva az „Ihlettel a Népért!" kollektíva művészeti vezetője, Pityke Pál a következő levelet kapta:

Kedves művész elvtársak!

Megmutattam fiamnak a képeket, amiket az emberük itt hagyott választásra. A fiam azt üzeni, hogy nem képek ezek, hanem mázolmányok, s hogy kár az olajért, a vászonért, de még az ecsetért is.

Tisztelettel

Tóth Nagy Antal
Markospuszta

3.

Az „Ihlettel a Népért!" művész-kollektíva tagjai lázas iramban festegettek. Mindegyik művész mellett jókora, festékkel teli edény állt. Fejlett módszerekkel dolgoztak. Az egyik csak madárlábakat festett, a másik mellett piros, zöld és fehér festék volt s az festette a pántlikákat a kalapokra, korsókra. A kollektív munka hangulata áradt szét a teremben.

— Felháborító! — lépett be a műterembe Pityke, a művészeti vezető — nem tudjátok ki jár Heves megyében?

— Csekenyői... — felelték kórusban.

— A marha! Ötvenhatszor megmondtam neki, hogy ne hagyjon sehol másolatot, de hiába, beszélhetek én annak! Otthagyja a másolatokat, a parasztok jól kigyönyörködik magukat benne, aztán persze, hogy már nem kell az eredeti...

És fejcsóválva visszavonult. A művészek nagy olajpacnikat csapdosva a vászonra folytatták munkájukat Ihlettel a Népért.

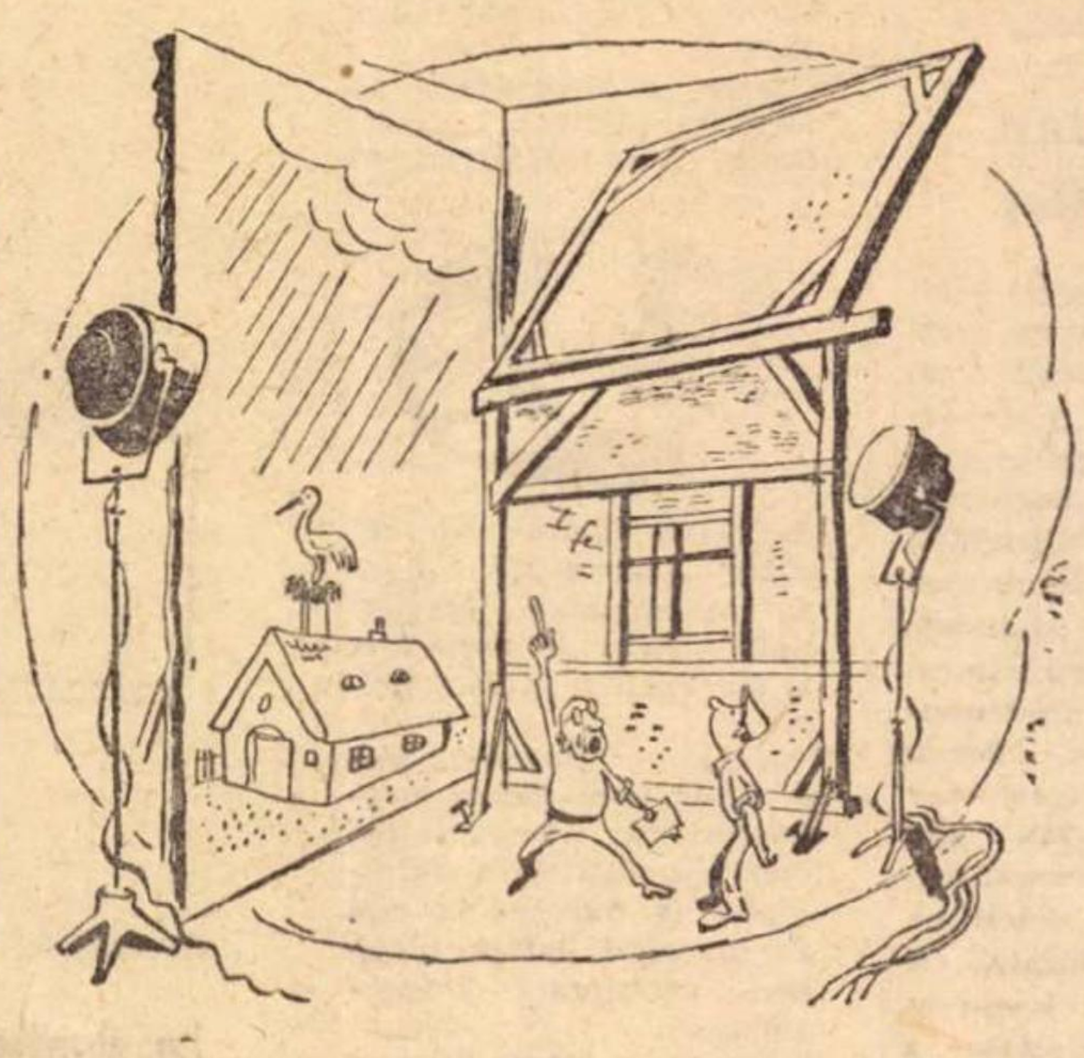
Jaskovits Mária

Színvonal és pazarlás

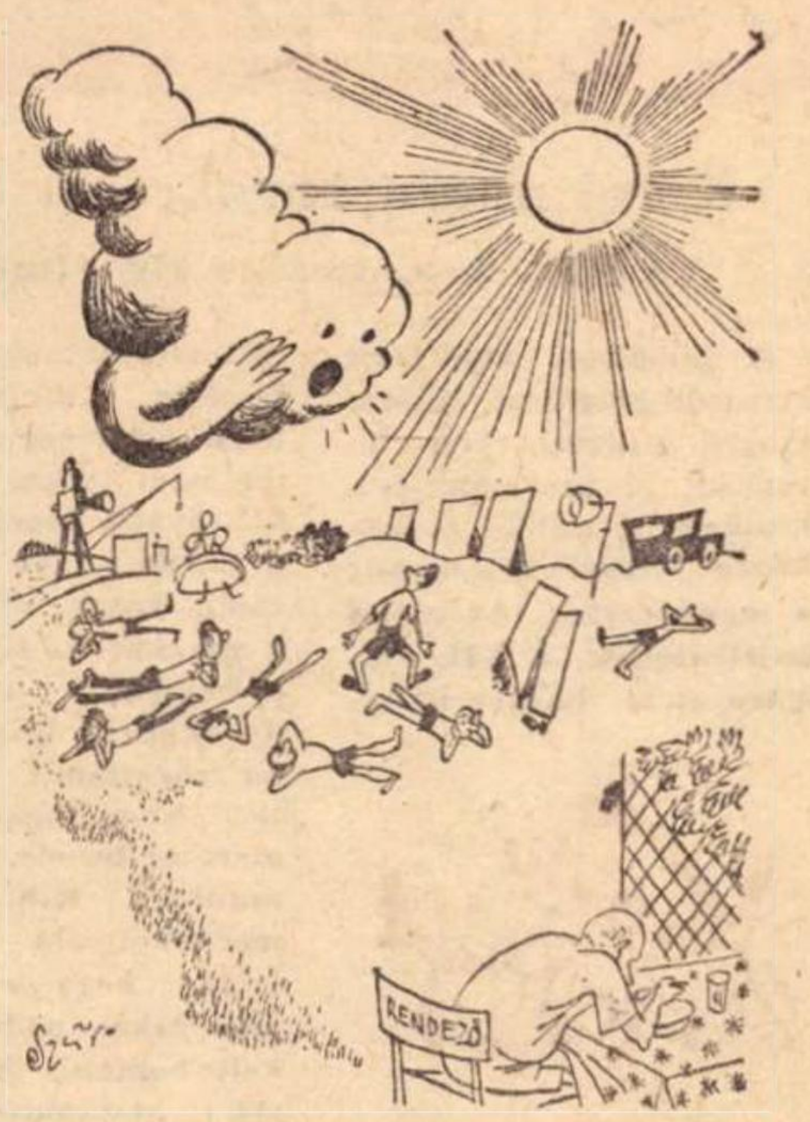
(Hozzászólásunk a Művelt Nép cikkéhez)



Kellékes: Valódi Doxa ez? Mert a szerep szerint a hősnek a nagyjelenetben egy értékes órát kell földhözvágnia...



Igazgató: Dobjuk el ezt a díszletet, ötezerért felépítünk egy házat és megvesszük a Mezőgazdasági Kiállítás gólyáját...



Felhő: Szóljanak a rendezőnek, hogy fejezze már be végre az ebédjét, mert rámegyek a napra.

Újításunk: a sirvavigafón,



olyan vendéglátóipari népi zenekarok prímásai számára, akik a legszívesebben jazzt játszanak...

Szerkesztői gondok

egy kézirat olvasása közben

Olvasom, olvasom, olvasgatom...
hol is tartok? nem tudnék számot adni,
(El-eltűnődöm, hogy már vastagon
fog a ceruzám, ki kéne faragni...)

Újrakezdem. Az eget öklelő
kásahegyen is áteszi magát
a kiskondás; hogy hozhatnám elő
panasznak én a magam búbaját.

Lássuk elölről, nekigyűrközöm,
s átrágom ezt a kását mindenképpen.
(Látszik a szép, katonás sorközön:
író gép írta, írógépen.)

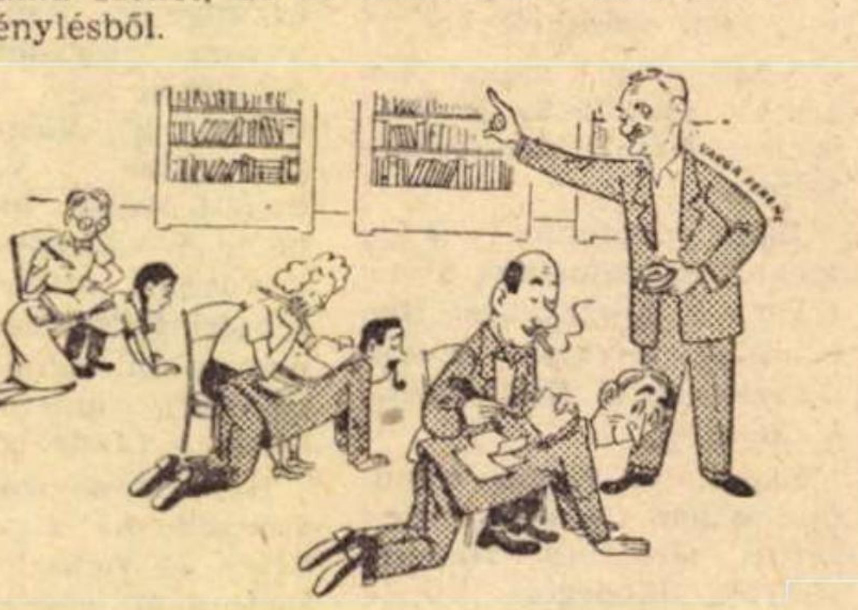


Fekete Gyula

Sándor Károly vidéki naplójából

1. LEPSÉNY,

ahol a könyvtár kapott ugyan megfelelő számú széket, de az asztalokat törölték az igénylésből.



Könyvtáros: Letelt a félóra, csere! Most az olvasók lesznek az asztalok, és az asztalok olvasnak majd...

2. INOTA,

ahol a dolgozókat már a hatodik határidővel hitegetik, hogy a mostani barakkmozi helyett felépül a szép, új kultúrház.

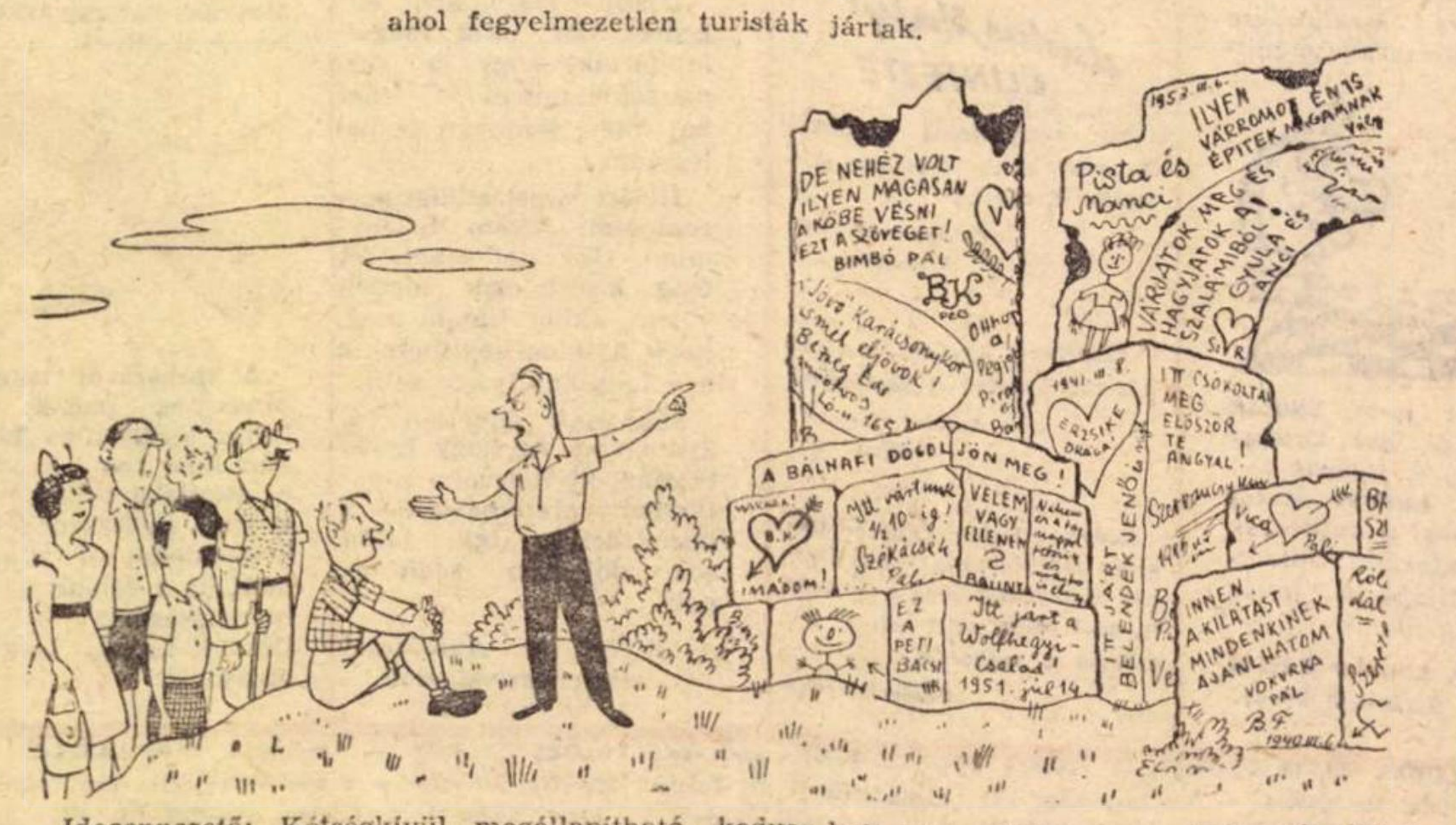


— És a rendezvényeik iránt milyen az érdeklődés, kultúrvezető elvtárs?

— Amint láthatja, akármit rendezünk, jó félház van...

3. MINDENÜTT,

ahol fegyelmezetlen turisták jártak.



Idegenvezető: Kétségkívül megállapítható, kedves hallgatóim, hogy ezen a helyen barbárok vonultak át...

A Nagymező-uteától a Kilimandzsáróig

(Egyre több napi- és hetilap közöl kalandos utazásokat.)

Tegnap a Nagymező-utcában találkoztam Bercsényi-Bartusekkel. Szokása szerint becipelt egy kocsmába, s büszkén mondta:

— Öreg fiú, ma az én vendégem vagy, ma Béluci fizet.

— Honnan van pénzed? — kérdeztem megrökönyödve. — Csak nem örököltél?

Béluci a belső zsebébe kotort, s kihúzott egy kéziratot.

— Ide süss, haverkám — tolta elém a papirokat. — Ezt olvasd el, ha tudni akarod, mi a szocialista realizmus.

Közelebb húztam a papirokat, elolvastam a kézirat címét.

HOGYAN MÁSZTAM MEG A KILIMANDZSÁRÓT
Írta: Bercsényi-Bartusek Béla

Torkomban elfult a szó, meg akartam kérdezni, lehetséges-e ez, tudomásom szerint Béluci sohasem járt Afrikában... De ő caezári akarnoksággal a papírra bökött és rámmordult:

— Olvasd.

Olvastam.

„A gazellák vérszomjasan nőrögtek. Két napja hagytuk el Chochichalipulit, a burnót-négerek fővárosát, mögöttünk vad pampák égtek, a táj félelmetesen emlékeztetett a Szahara ingoványos sztyeppéire. Nem messze tőlünk éhes jaguár bődült el, láttuk, amint agyarai feldöfnek egy ártatlan pirokapiménoszt. Mögöttünk megdördült az ég, hamu szitált a fejünkre, az egyik rénszarvas felvakkantott és elmerült a mocsárban."

Nem bírtam tovább, letettem a kéziratot.

— Béluci... — próbálkoztam.

— Olvasd! — mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

Olvastam. Olvastam tűzokádó gleccserekről, egy jambó-néger törzsfőnökről, aki nyereg alatt puhítja a keselyűhúst, egy bájosan kérődző hippokapolapiroménoszról... De itt már nem bántam, lesz, ami lesz, felhördültem:

— Béluci, ez csupa halandzsa! Te sohse másztad meg a Kilimandzsárót!

— Na, és? — mondta fölényesen. — Te is írtál fegyencekről, pedig még nem ültél.

A még-et hangsúlyosan megnyomta, felállt és indult az ajtó felé. Néhány lépés után visszafordult, gyűlölködve suttogta:

— És még csodálkozzék az ember, ha lépten-nyomon felüti a fejét a naturalizmus. — Ezzel távozott.

A cehhet nem fizette ki. Ezen a téren parnasszista volt.

Gera György

Le a bürokráciával!

Keret nincs, bürokrácia van

(A XII. ker. tanács figyelmébe)

A szobában, amelyben harmadmagammal lakom, tavaly novemberben leszakadt a bergmann-cső, lezuhant a csillár és hatalmas hézag keletkezett a mennyezeten. Az esetet bejelentettem a XII. ker. marosutcai házkezelőség-



nek és vártam a szakembereket — de nem jöttek. Ettől kezdve szinte naponként jártam a házkezelőséghez, ahol állandóan ígérgették, hogy nemsokára rendbehozzák a lakásomat. Biztattak, hogy amint beáll a hideg és külső építkezési munkákat már nem lehet végezni, hozzám is ellátogatnak a kőművesek. Eljött a hideg, akkor azt mondták, várjak, amig megenyhül az idő. A tavasz is eljött, de a kőművesek nem... Beköszöntött a nyár is és mennyezetünk tovább omladozott.

Végre kijött egy ellenőr, gondos terepszemlét tartott, és közölte velünk, hogy panaszunkat továbbítani fogja az alkotásutcai központba. Augusztus elsején meglátogatott bennünket egy másik ellenőr és kőműveseket igért. Kőművesek helyett egy harmadik ellenőr jött, aki porolót vett a kezébe, megbökdöste a mennyezetet, azután kijelentette: „Bírja ez még! Nem életveszélyes!" Persze nem tudott meggyőzni, tovább szorgalmaztam a javítást és augusztus 16-án végre megjelentek a munkások. Kirámoltam a bútorokat a szobából, de ekkor a kőművesmester váratlanul kijelentette: „Nem fogok hozzá, mert ez bizony igen nagy munka." Kihívtak egy mérnököt, aki megállapította, hogy a felettünk lévő lakás padlózatát fel kell bontani. A kőművesek alátámasztották a már egészen veszélyes mennyezetet és eltávoztak. Ezután a XII. kerületi tanácstól kijött Korencsik mérnök és ő is határozottan kijelentette: „Bontani kell!" A házkezelőség alkotásutcai központja erre azzal felelt, hogy „Nincs keret!"



Ismét kérvényt írtam a tanácshoz, mire újra megkezdődött a terepszemle és újból megállapították: „Bontani kell!" A kőművesek mégse jönnek. Bútoraink a folyosón áznak, nemsokára ránk omlik a mennyezet. Soronkívüli, sürgős intézkedést kérünk!

Várnai Béláné
Bp. XII., Bors-u 22. II. 16.

FEKETE KIRÁLY és FEHÉR LÓ

A közelmultban nagy öröm ért. A Váci-utca elején egy ajándékboltban megpillantottam egy hatrészes zsebsakkot; pontosan olyat, amilyenre már



régóta fájt a fogam. Éppen aznap kaptam fizetést és meg is vettem a zsebsakkot habozás nélkül.

Azonban nincsen öröm üröm nélkül. A közelebbi vizsgálat kiderítette, hogy az utolsó, hatodik készletből egy fekete király és egy fehér huszár hiányzik. Sebáj, mondta az elárusító elvtársnő, bőven van tartalékfigura, pótoljuk a hiányzókat. Elő is vett azon nyomban egy zacskót, kiürítette tartalmát és — oh, csodák csodája! — tele lett a pult apró fekete királlyal és királynővel. Kiválasztottam a legszebbik királyt, hátra lett volna tehát még a fehér huszár. Nézzük a következő zacskót, mondotta az elárusítónő — és a pult tele lett ismét csupa fekete királlyal és királynővel.

Rövid leszek. Az ajándékboltnak felmérhetetlen készlete volt — illetve van még ma is — fekete királyokból és királynőkből. A helyzetet felismerve megállapitottam, hogy ez az ajándékbolt nyilván fekete királyokra és királynőkre van „profilirozva" A boltban sajnos nem tudták megmondani, hol kaphatók az egyéb figurák.



Ezért a Ludas Matyi útján kérem, jelentkezzék az az ajándékbolt, melynek profiljába a fehér huszár tartozik.

dr. Lindner László
VI., Sztálin-út 54 sz.

Idézés a túlvilágra

A nógrádmegyei tanács VB igazgatási osztálya kisajátítási tárgyalást tűzött ki 1954 szeptember 13-ra.

Erre a tárgyalásra 16 idézést küldtek szét. Bajtai Jenő osztályvezető



a tizenhatodik idézést néhai Bogenglück Jakabné Wanheimer Margitnak küldte. A borítékon is szerepelt a „néhai" jelző.

Néhai Bogenglückné azonban nem tudott megjelenni a tárgyaláson, mert úgylátszik a túlvilágon is bürokrácia van és ott elfelejtették idejében értesiteni Bogenglücknét.

De az is lehet, hogy a tizenhatodik tanu lélekben ott volt...

Dr. Váti Pál
v. ügyész.

ÉPÍTÉSÜGYI építő kritika

Lapunk 37. számában rajzot közöltünk arról, hogy a földművelésügyi minisztérium igen komplikált mezőgazdasági mintaépületet mutatott be a kiállításon. Az FM Építési Igazgatóságától levelet kaptunk, amelyben közlik, hogy rajzunk mondanivalójával egyetértenek, a bemutatott épület valóban rengeteg faanyagot emésztett fel. Pusztán azt kifogásolják, hogy a kritikát az ő címükre küldtük, ahelyett, hogy az építésügyi minisztériumot bíráltuk volna meg, ugyanis az állította ki a szóbanforgó épület-mintát.

Ezennel kijavitjuk hibánkat és rajzos kritikánkat a helyes címre — az építésügyi minisztérium címére továbbitjuk!

Egy kis késés



A Ludas Matyi 1953 november 17-én Visegrádi Jánosné dombóvári lakos ügyében levelet irt a Tolnamegyei Tanács VB-hez.

Erre a panaszoslevélre 1954 szeptember 9-én, tehát egy évvel később válaszolt a tolnamegyei tanács.

Reméljük, nem minden ügyet intéznek ilyen csigalassúsággal Szekszárdon...

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Két éve húzódó biztositási ügyemet közbenjárásukra elintézték. Köszönöm!

Polugyai István
Alsószuha

★

Táppénzem ügyének gyors elintézését ezúton is köszönöm.

Kőfalvi György
Szarvas

★

Kedves Ludas! Közbenjárásodra már égnek az utcai lámpák Erdligetnek azon a részén is, ahol eddig sötét volt — köszönjük a segitséget.

Füzér Rezsőné

Aki a fától nem látja az erdőt



Személyzeti osztályvezető: Vajjon hol van még nálunk felesleges adminisztráció?

Egy elszívóberendezés önéletrajza



1952-ben a III. számú Autójavító Vállalat elhatározta, hogy a karosszéria fényező dolgozók munkakörülményeit megjavítja. Ehhez kellettem én. elszívni a mérges hatású gőzöket.

Kilenchónapos súlyos küzdelmek, engedélyezési kérelmek sorozata után a Középterv jóvoltából megterveztek.

1953 augusztusában ugyan megállapodás jött létre a Fővárosi Épületbontóval, hogy november 15-ig elkészülök. Ez azonban csak terv volt. Az is maradt az újabb és újabb határidők ellenére is.

1954 március elején végre leszállitottak a III. számú Autójavító Vállalathoz. Mivel a télnek vége volt és a fényezők helyzetében is javulás állott elő, nem szereltek be.

Végre egy napon két szerelő állított be a III. számú Autójavító Vállalathoz.

1954 szeptember 3-án megtörtént műszaki átvételem: a Közlekedési Beruházási Hivatal átvett műszakilag a Kivitelezési Vállalattól.

Sajnálatos módon mind minőségem, mind szerkezetem siralmas. Hangos vagyok, dübörgök, körülöttem szinte meg lehet süketülni. A levegőt sem szívom el, viszont az áramfogyasztásból alaposan kiveszem a részem.

Ujabb szerelőket engedtek rám, akik megállapították, hogy a vérmérsékletemmel lehet baj mert könnyen bemelegszem...

Itt ért véget eddigi szereplésem. Jövőm bizonytalan. Ugy hallottam, fél évig kísérletezni fognak velem, akkor tudom meg, hogy a télen segíthetek-e a dolgozókon vagy sem.

Már csak egyetlen vágyam van. Az, hogy létrehozóim, kivitelezőim hivatalából elszívhassam a bürokráciát. Igy talán sok dolgozón segíthetnék...

A III. sz. Autójavító elszívóberendezése.

Dióhéjban

Sárszentmihályon négy éve nem volt borbély. A férfiak a környező falvakba jártak borotválkozni és hajat nyiratni. Fél évvel ezelőtt végre borbély telepedett le a faluban. A tanácselnök megígérte neki, hogy rövidesen megnyithatja üzletét. Ennek ellenére a borbélyüzlet máig sem nyílt meg. Mire vár a tanács? Arra, hogy térdig érjen a szakállunk? — kérdik a sárszentmihályiak.



Mult hó 25-én kiutalást kaptam 20 kg füstcsőre a Kalapgyár részére. A csövet a Vas és Műszaki Ker. Központnál (Bp. VIII., Üllői-út 32) kellett megrendelni. A rendelést még aznap fel is adtam a fenti címre, de folyó hó 2-án visszajött azzal, hogy az anyagot nem náluk, hanem ugyanabban az épületben egy emelettel lejjebb, a Vastömegcikk Értékesitő Vállalatnál kellett volna megrendelnem. A válaszlevél sokszorosított példány volt, s ezért feltételezem, hogy nem a mi vállalatunk az egyedüli, amely visszakapta a rendelést.

Nem lenne sokkal egyszerűbb, ha a visszaküldések és válaszlevelek helyett a II. emeleten lévő vállalat a naponta tévesen odaérkezett megrendeléseket átadná a II. emeleten lévő vállalatnak? — kérdi Földvári Mátyás kalapgyári anyagbeszerző, Bpest.



A szekszárdi iskolában nincsenek padok, és a Lajos király-utca környékén lakó tanulók visznek az iskolába székeket. Sürgősen szerezzenek be iskolapadokat és állapitsák meg, ki a felelős az ilyen hanyagságért — írja Domki Lajos, szekszárdi olvasónk.

Gazdag Pista tavaly a *kispesti* Rózsa-téri iskolába járt, az idén a Gábor Andor-úti iskolában kezdte a tanévet; év elején elment a régi iskolájába, hogy elkérje a tankönyvutalványt, s ott azt felelték, hogy az új iskolájában fogja megkapni. Az új iskolában viszont kijelentették, hogy menjen a régibe, mert ő még nem tartozott ide, mikor az igénylést leadták. Gazdag Pista egyik iskolából a másikba szaladgál, tankönyvei nincsenek, pedig a tanítás már régen elkezdődött. Kik és hol intézik el, hogy megkapja végre tankönyveit Gazdag István ötös tanuló? (Bp. XIX. Kossuth L.-u. 178.)



Dunaföldváron az Előszállási- és Fehérvári-út sarkán lévő artézi kútról hat utca lakossága hordja a vizet; a kút alig csepeg. A tanács vezetősége többízben megígérte, hogy intézkedni fog, de a kutat máig sem javították meg. Órákat kell várni, míg egy vödör megtelik — panaszolja Légrádi Jánosné.



Az Agrártudományi Egyetemnek gyönyörűen berendezett bölcsődéje van a XI. kerület Ménesi-út 41 szám alatt. A kicsik nagyon jól éreznék magukat, ha .... a ház körül nem terjengene átható trágyaszag s a gyermekek álmát nem zavarná disznóröfögés. Tudomásunk szerint szabálytalanul tartanak egy villa kertjében disznókat. Jó lenne, ha az illetékesek rövid időn belül eldöntenék: disznótenyészet, vagy bölcsőde legyen-e a Ménesi-út 41-ben — panaszolják a bölcsődés gyermekek szülei.

LUDAS MATYI. Főszerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Felelős szerkesztő: FÖLDES GYÖRGY. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ.
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest. VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — Példányszám: 370.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.